

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είδες σήμερα τους ανθρώπους σου αυτούς ;
— Όχι, θά τους δω άπ'όψε κοντά τὰ μεσάνυχτα. Θά συναντηθώ με σέ κάποιο άσφαλές μέρος, όπου θά μου πουν ό,τι είδαν, ό,τι έξαρρίβωσαν, ό,τι έξερουν.

— Όλα αυτά πρέπει νά τά ξέρω τώ ταχύτερον.

— Μείνε ήσυχη. Θά ρθώ σίτι και θά σου πώ τώ κάθε τι λεπτομερώς. Είχαν φτάσει ήδη στην πόλι και διέσχισαν τους γεμάτους κίνηση δρόμους της...

— Πού θέλετε νά σάς πάω ; ρώτησε άξαφνα ό άρραξάς.

— Ο Ζαλίσχ τοιμάστηκε νά του δώσῃ τή διεύθυνση του μεγάρου της Βενσέσκας, μά ή Λόρα τόν σταμάτησε άποτόμως κι' ελπε στον άρραξά :

— Πήγαίνε μάς στην πλατεία του Πικαντίου.

— Γιατί ; τήν ρώτησε σιγά ό Ζαλίσχ.

— Είσαι άφελής, φίλε μου. Δέν εινε άνάγκη νά ξέρη ό άρραξάς πού κάθουμαι.

— Έχεις δίκιο.

— Πάντα έχω δίκιο έχω ! ελπε ή Λόρα μισοσπαστεί και μισοσβαρά και έτοιμαίσα.

— Όταν έφτασαν στην πλατεία κατέβηκαν, πλήρωσαν τόν άρραξά και τράβηξαν γιά τώ σπίτι της Λόρας.

Μπρός στην πόρτα του μεγάρου της άποχωρίστηκαν.

— Θά βγῃτε έξω αύριο ; τήν ρώτησε ό Ζαλίσχ.

— Ναί, θά βγώ τήν ίδια ώρα, άπάντησεν ή Λόρα.

— Θέλετε νά ρθώ νά βγοῦμε μαζί ;

— Όχι.

— Όποτε έχετε μυστικά από μένα :

— Δέν πρόκειται περί μυστικών Ζαλίσχ. 'Απλώς θέλω νά τελειώσω κάτι μόνον μου. Όταν έρθη ή κατάλληλη ώρα θά μάθης και θά με βοηθήσης μάλιστα.

— Δέν θές λοιπόν νά μου πῇς πού θά πάς αύριο.

— Σου είπα όχι.

— Αυτό, έρεεις, δέν εινε σωστό. Τά μάτια της Λόρας άστραψαν.

— Μου μιλάς, τώ ελπε θυμωμένη, σάν νά είσαι κύριος της καρδιάς μου.

— Δέν πρόκειται γι' αυτό, Λόρα. Λέν θέλω νά παίξω τώ ρόλο όπτε του ανθρώπου πούνα έρωτευμένους μαζί σου, όπτε τώ κηδεμόνος. Φοβούμαι μόνον γιά σένα. Δέν πρέπει νά εκπέδωσαι σέ κινδύνους, χωρίς λόγο, όταν υπάρχουν σύντροφοι νά σε βοηθήσουν...

Τής μιλούσε μέ ελικρινεία. 'Η Λόρα μετάνοιωσε γιά τώ φροσισμό της.

— Σ' εύχαριστώ Ζαλίσχ, τού είπα.

Μή άνησυχῇς ρολαταθτα γιά μένα. Δέν είμαι από τίς γυναίκες πού φοβούνται...

— Σκέψον όμως τώ πανδοχείο της Καρπανίας.

— Τώ πανδοχείο της Καρπανίας ; Και όμως, φίλε μου... 'Αν έκεί πέρα

βρίσκειαν στή θέση μου όποιοσδήποτε άντρας, κι' ό πιδ γενναίος, θάχε πεθάνει από τρόμο. Ένθ' έχω βλῆσεις ακόμα. Έπειτα τὰ πράγματα τώρα έχουν αλλάξει. 'Ότι με τρόμαζε στω πανδοχείο έκείνο, σήμερα μου δίνει θόρος γιά νά δρώσω, γ' άγωνισθώ, νά νικήσω... Δέν καταλαβαίνεις βέβαια 'ί θέλω νά πώ. 'Αλλοτε όμως θά σου εξηγήσω. Προς τώ πορὸν άς κάρη καθέννας ό,τι τού έχει άνατεθή εύσυνείδητα. Μάθε σὺ γιά τους συγκληρονόμους κι' άφῃσῃ με έμένα νά τελειώσω κάτι μικρούπο θέσεις μου. Θά δῇς έκπαιτα από λίγες μέρας άν άξίζω νά είμαι Βασιλίσσα τών Τσιγγάνων...

Λίσχ... Και φρόντισε νά μάθης τί γίνονται οι αντίπαλοί μας, όπως σου είπα. Διάθεσε γι' αυτό όλη τήν ήμέρα σου αύριο. Μπορείς νά με δῇς και μεθαύριο, όποτε θάχω κι' έχω νά σου πώ κάτι πολύπολύ άνδιαφέρον...

Καληνύχτα σου...

— Καληνύχτα, Λόρα...

— Όταν ή Λόρα ανέβηκε στω μέγαρό της, φώναξε τήν καμαριέρα της νά της βγάλη τὰ φορέματα και εξαπλώθηκε έτοιμη σόγγραμνη σχεδόν σ' ένα νταβάνι.

— Ήταν λίγα κι κουρασμένη, μά κι εύχαριστημένη άρκετά. 'Η ένέργειάς της πετούχαιναν. Για μία στιγμή άνοιξε τὰ μισοκλειστά βλέφαρά της και κύτταξε έξω άπ' τώ κλειστή όρα θά μάθης και θά με βοηθήσης μάλιστα.

— Δέν θές λοιπόν νά μου πῇς πού θά πάς αύριο.

— Σου είπα όχι.

— Αυτό, έρεεις, δέν εινε σωστό. Τά μάτια της Λόρας άστραψαν.

— Μου μιλάς, τώ ελπε θυμωμένη, σάν νά είσαι κύριος της καρδιάς μου.

— Δέν πρόκειται γι' αυτό, Λόρα. Λέν θέλω νά παίξω τώ ρόλο όπτε του ανθρώπου πούνα έρωτευμένους μαζί σου, όπτε τώ κηδεμόνος. Φοβούμαι μόνον γιά σένα. Δέν πρέπει νά εκπέδωσαι σέ κινδύνους, χωρίς λόγο, όταν υπάρχουν σύντροφοι νά σε βοηθήσουν...

Τής μιλούσε μέ ελικρινεία. 'Η Λόρα μετάνοιωσε γιά τώ φροσισμό της.

— Σ' εύχαριστώ Ζαλίσχ, τού είπα.

Μή άνησυχῇς ρολαταθτα γιά μένα. Δέν είμαι από τίς γυναίκες πού φοβούνται...

— Σκέψον όμως τώ πανδοχείο της Καρπανίας.

— Τώ πανδοχείο της Καρπανίας ; Και όμως, φίλε μου... 'Αν έκεί πέρα

βρίσκειαν στή θέση μου όποιοσδήποτε άντρας, κι' ό πιδ γενναίος, θάχε πεθάνει από τρόμο. Ένθ' έχω βλῆσεις ακόμα. Έπειτα τὰ πράγματα τώρα έχουν αλλάξει. 'Ότι με τρόμαζε στω πανδοχείο έκείνο, σήμερα μου δίνει θόρος γιά νά δρώσω, γ' άγωνισθώ, νά νικήσω... Δέν καταλαβαίνεις βέβαια 'ί θέλω νά πώ. 'Αλλοτε όμως θά σου εξηγήσω. Προς τώ πορὸν άς κάρη καθέννας ό,τι τού έχει άνατεθή εύσυνείδητα. Μάθε σὺ γιά τους συγκληρονόμους κι' άφῃσῃ με έμένα νά τελειώσω κάτι μικρούπο θέσεις μου. Θά δῇς έκπαιτα από λίγες μέρας άν άξίζω νά είμαι Βασιλίσσα τών Τσιγγάνων...

Λίσχ... Και φρόντισε νά μάθης τί γίνονται οι αντίπαλοί μας, όπως σου είπα. Διάθεσε γι' αυτό όλη τήν ήμέρα σου αύριο. Μπορείς νά με δῇς και μεθαύριο, όποτε θάχω κι' έχω νά σου πώ κάτι πολύπολύ άνδιαφέρον...

Καληνύχτα σου...

— Καληνύχτα, Λόρα...

— Όταν ή Λόρα ανέβηκε στω μέγαρό της, φώναξε τήν καμαριέρα της νά της βγάλη τὰ φορέματα και εξαπλώθηκε έτοιμη σόγγραμνη σχεδόν σ' ένα νταβάνι.

— Ήταν λίγα κι κουρασμένη, μά κι εύχαριστημένη άρκετά. 'Η ένέργειάς της πετούχαιναν. Για μία στιγμή άνοιξε τὰ μισοκλειστά βλέφαρά της και κύτταξε έξω άπ' τώ κλειστή όρα θά μάθης και θά με βοηθήσης μάλιστα.

— Δέν θές λοιπόν νά μου πῇς πού θά πάς αύριο.

— Σου είπα όχι.

— Αυτό, έρεεις, δέν εινε σωστό. Τά μάτια της Λόρας άστραψαν.

— Μου μιλάς, τώ ελπε θυμωμένη, σάν νά είσαι κύριος της καρδιάς μου.

— Δέν πρόκειται γι' αυτό, Λόρα. Λέν θέλω νά παίξω τώ ρόλο όπτε του ανθρώπου πούνα έρωτευμένους μαζί σου, όπτε τώ κηδεμόνος. Φοβούμαι μόνον γιά σένα. Δέν πρέπει νά εκπέδωσαι σέ κινδύνους, χωρίς λόγο, όταν υπάρχουν σύντροφοι νά σε βοηθήσουν...

Τής μιλούσε μέ ελικρινεία. 'Η Λόρα μετάνοιωσε γιά τώ φροσισμό της.

— Σ' εύχαριστώ Ζαλίσχ, τού είπα.

Μή άνησυχῇς ρολαταθτα γιά μένα. Δέν είμαι από τίς γυναίκες πού φοβούνται...

— Σκέψον όμως τώ πανδοχείο της Καρπανίας.

— Τώ πανδοχείο της Καρπανίας ; Και όμως, φίλε μου... 'Αν έκεί πέρα

βρίσκειαν στή θέση μου όποιοσδήποτε άντρας, κι' ό πιδ γενναίος, θάχε πεθάνει από τρόμο. Ένθ' έχω βλῆσεις ακόμα. Έπειτα τὰ πράγματα τώρα έχουν αλλάξει. 'Ότι με τρόμαζε στω πανδοχείο έκείνο, σήμερα μου δίνει θόρος γιά νά δρώσω, γ' άγωνισθώ, νά νικήσω... Δέν καταλαβαίνεις βέβαια 'ί θέλω νά πώ. 'Αλλοτε όμως θά σου εξηγήσω. Προς τώ πορὸν άς κάρη καθέννας ό,τι τού έχει άνατεθή εύσυνείδητα. Μάθε σὺ γιά τους συγκληρονόμους κι' άφῃσῃ με έμένα νά τελειώσω κάτι μικρούπο θέσεις μου. Θά δῇς έκπαιτα από λίγες μέρας άν άξίζω νά είμαι Βασιλίσσα τών Τσιγγάνων...

Λίσχ... Και φρόντισε νά μάθης τί γίνονται οι αντίπαλοί μας, όπως σου είπα. Διάθεσε γι' αυτό όλη τήν ήμέρα σου αύριο. Μπορείς νά με δῇς και μεθαύριο, όποτε θάχω κι' έχω νά σου πώ κάτι πολύπολύ άνδιαφέρον...

Καληνύχτα σου...

— Καληνύχτα, Λόρα...

— Όταν ή Λόρα ανέβηκε στω μέγαρό της, φώναξε τήν καμαριέρα της νά της βγάλη τὰ φορέματα και εξαπλώθηκε έτοιμη σόγγραμνη σχεδόν σ' ένα νταβάνι.

— Ήταν λίγα κι κουρασμένη, μά κι εύχαριστημένη άρκετά. 'Η ένέργειάς της πετούχαιναν. Για μία στιγμή άνοιξε τὰ μισοκλειστά βλέφαρά της και κύτταξε έξω άπ' τώ κλειστή όρα θά μάθης και θά με βοηθήσης μάλιστα.

— Δέν θές λοιπόν νά μου πῇς πού θά πάς αύριο.

— Σου είπα όχι.

— Αυτό, έρεεις, δέν εινε σωστό. Τά μάτια της Λόρας άστραψαν.

— Μου μιλάς, τώ ελπε θυμωμένη, σάν νά είσαι κύριος της καρδιάς μου.

πο, μά δέν είδε τίποτε τώ ύποπτο... Ξαναπήρε ύστερα μέσα, πήγε στην τραπεζαρία, κάθησε στω τραπέζι και πινν άρχισή νά τρώη ελπε στην καμαριέρα νά είδοποιήση τόν ήπουρό γ' άφῃσῃ λυτούς τούς σκύλους γιά τή νύχτα αυτή... Είχε τήν ύποψία πώς μπορούσε νά έμφανισθῇ καί έξαφνα στω μέγαρό της ό Μαύρος Βρυκόλακας και ήθελε γ' άποφύγη νά συναντηθῇ μαζί του. Όταν θά έφτασε ή στιγμή νά τόν χρησιμοποιήση γιά τώ σκοτεινά σχέδιά της, θά τόν εύρισκε μόνη της...

— Έφαγε μέ δρεξί,

εξάπλωσε σέ μία σέξ-λόγκ, κάπνισε ένα σιγάρο κι' έπειτα άπέσυρθη στήν κρεβατοκάμαρά της γιά νά κοιμηθῇ.

Κοιμήθηκε μονοκόμματα ός τώ πρωί. Κι' όταν άνοιξε τὰ μάτια της και είδε έξω τόν ήλιο νά λάμπη εύχαριστήθη κι' νά τήν ήσυχη νύχτα πού πέρασε. 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας δέν ελπε φανεῖ εύτυχώς...

— Πέρασε τήν ήμέρα της διαβάζοντας και παίζοντα σ πιάνο κι' όταν έφτασε τώ απόγευμα ντύθηκε βιαστικά και άβγῃτε έξω.

— Πήγε τώ πρώτο άμάξι πού βρήκε, τράβηξε πρὸς τώ δάσος, άφῃσε τόν άρραξά νά τήν περιμένῃ στω μέρος πού ελπε άφῃσαι τόν άλλο τήν προηγουμένη βραδυά και άνηφόρισε μέ γρήγορο βήμα γιά τή σπηλιά.

— 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας, πού ελπε άνοίξει τήν δ-ρεξί. Χτύπησε τώ κουδούνι και έήτησε νά της έτοιμάσουν τώ δείπνο της.

— Είπε δλα έτοιμα, κυρία, της είπε ή καμαριέρα.

— Καλά, πῆγαίνε...

Σημάθηκε άργά και βαρυστημένα και κύτταξε γύρω της ναύρη τή μετάνη ρόμπα της.

— Έξαφνα στάθηκε άνήσυχη. 'Ακούσε κάποιο ύποπτο τρίξιμο στών κήπο κι' έτοιμη καθώς ήταν άνοιξε τήν έξαμύπορτα και βγήκε στω μπαλκόνι, διαφορεώντας γιά τώ σκουαχρό κρότο...

— Στόν άσφαλό έλαμπε τώ φεγγάρι κι' δλα γύρω φωτιζόντουσαν σ' άν σάν νά ήσαν ήρώες. 'Η Λόρα κύτταξε προσεκτικά στών κή-

πο, μά δέν είδε τίποτε τώ ύποπτο... Ξαναπήρε ύστερα μέσα, πήγε στην τραπεζαρία, κάθησε στω τραπέζι και πινν άρχισή νά τρώη ελπε στην καμαριέρα νά είδοποιήση τόν ήπουρό γ' άφῃσῃ λυτούς τούς σκύλους γιά τή νύχτα αυτή... Είχε τήν ύποψία πώς μπορούσε νά έμφανισθῇ καί έξαφνα στω μέγαρό της ό Μαύρος Βρυκόλακας και ήθελε γ' άποφύγη νά συναντηθῇ μαζί του. Όταν θά έφτασε ή στιγμή νά τόν χρησιμοποιήση γιά τώ σκοτεινά σχέδιά της, θά τόν εύρισκε μόνη της...

— Έφαγε μέ δρεξί,

εξάπλωσε σέ μία σέξ-λόγκ, κάπνισε ένα σιγάρο κι' έπειτα άπέσυρθη στήν κρεβατοκάμαρά της γιά νά κοιμηθῇ.

Κοιμήθηκε μονοκόμματα ός τώ πρωί. Κι' όταν άνοιξε τὰ μάτια της και είδε έξω τόν ήλιο νά λάμπη εύχαριστήθη κι' νά τήν ήσυχη νύχτα πού πέρασε. 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας δέν ελπε φανεῖ εύτυχώς...

— Πέρασε τήν ήμέρα της διαβάζοντας και παίζοντα σ πιάνο κι' όταν έφτασε τώ απόγευμα ντύθηκε βιαστικά και άβγῃτε έξω.

— Πήγε τώ πρώτο άμάξι πού βρήκε, τράβηξε πρὸς τώ δάσος, άφῃσε τόν άρραξά νά τήν περιμένῃ στω μέρος πού ελπε άφῃσαι τόν άλλο τήν προηγουμένη βραδυά και άνηφόρισε μέ γρήγορο βήμα γιά τή σπηλιά.

— 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας, πού ελπε άνοίξει τήν δ-ρεξί. Χτύπησε τώ κουδούνι και έήτησε νά της έτοιμάσουν τώ δείπνο της.

— Είπε δλα έτοιμα, κυρία, της είπε ή καμαριέρα.

— Καλά, πῆγαίνε...

Σημάθηκε άργά και βαρυστημένα και κύτταξε γύρω της ναύρη τή μετάνη ρόμπα της.

— Έξαφνα στάθηκε άνήσυχη. 'Ακούσε κάποιο ύποπτο τρίξιμο στών κήπο κι' έτοιμη καθώς ήταν άνοιξε τήν έξαμύπορτα και βγήκε στω μπαλκόνι, διαφορεώντας γιά τώ σκουαχρό κρότο...

— Στόν άσφαλό έλαμπε τώ φεγγάρι κι' δλα γύρω φωτιζόντουσαν σ' άν σάν νά ήσαν ήρώες. 'Η Λόρα κύτταξε προσεκτικά στών κή-

πο, μά δέν είδε τίποτε τώ ύποπτο... Ξαναπήρε ύστερα μέσα, πήγε στην τραπεζαρία, κάθησε στω τραπέζι και πινν άρχισή νά τρώη ελπε στην καμαριέρα νά είδοποιήση τόν ήπουρό γ' άφῃσῃ λυτούς τούς σκύλους γιά τή νύχτα αυτή... Είχε τήν ύποψία πώς μπορούσε νά έμφανισθῇ καί έξαφνα στω μέγαρό της ό Μαύρος Βρυκόλακας και ήθελε γ' άποφύγη νά συναντηθῇ μαζί του. Όταν θά έφτασε ή στιγμή νά τόν χρησιμοποιήση γιά τώ σκοτεινά σχέδιά της, θά τόν εύρισκε μόνη της...

— Έφαγε μέ δρεξί,

εξάπλωσε σέ μία σέξ-λόγκ, κάπνισε ένα σιγάρο κι' έπειτα άπέσυρθη στήν κρεβατοκάμαρά της γιά νά κοιμηθῇ.

Κοιμήθηκε μονοκόμματα ός τώ πρωί. Κι' όταν άνοιξε τὰ μάτια της και είδε έξω τόν ήλιο νά λάμπη εύχαριστήθη κι' νά τήν ήσυχη νύχτα πού πέρασε. 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας δέν ελπε φανεῖ εύτυχώς...

— Πέρασε τήν ήμέρα της διαβάζοντας και παίζοντα σ πιάνο κι' όταν έφτασε τώ απόγευμα ντύθηκε βιαστικά και άβγῃτε έξω.

— Πήγε τώ πρώτο άμάξι πού βρήκε, τράβηξε πρὸς τώ δάσος, άφῃσε τόν άρραξά νά τήν περιμένῃ στω μέρος πού ελπε άφῃσαι τόν άλλο τήν προηγουμένη βραδυά και άνηφόρισε μέ γρήγορο βήμα γιά τή σπηλιά.

— 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας, πού ελπε άνοίξει τήν δ-ρεξί. Χτύπησε τώ κουδούνι και έήτησε νά της έτοιμάσουν τώ δείπνο της.

— Είπε δλα έτοιμα, κυρία, της είπε ή καμαριέρα.

— Καλά, πῆγαίνε...

Σημάθηκε άργά και βαρυστημένα και κύτταξε γύρω της ναύρη τή μετάνη ρόμπα της.

— Έξαφνα στάθηκε άνήσυχη. 'Ακούσε κάποιο ύποπτο τρίξιμο στών κήπο κι' έτοιμη καθώς ήταν άνοιξε τήν έξαμύπορτα και βγήκε στω μπαλκόνι, διαφορεώντας γιά τώ σκουαχρό κρότο...

— Στόν άσφαλό έλαμπε τώ φεγγάρι κι' δλα γύρω φωτιζόντουσαν σ' άν σάν νά ήσαν ήρώες. 'Η Λόρα κύτταξε προσεκτικά στών κή-

πο, μά δέν είδε τίποτε τώ ύποπτο... Ξαναπήρε ύστερα μέσα, πήγε στην τραπεζαρία, κάθησε στω τραπέζι και πινν άρχισή νά τρώη ελπε στην καμαριέρα νά είδοποιήση τόν ήπουρό γ' άφῃσῃ λυτούς τούς σκύλους γιά τή νύχτα αυτή... Είχε τήν ύποψία πώς μπορούσε νά έμφανισθῇ καί έξαφνα στω μέγαρό της ό Μαύρος Βρυκόλακας και ήθελε γ' άποφύγη νά συναντηθῇ μαζί του. Όταν θά έφτασε ή στιγμή νά τόν χρησιμοποιήση γιά τώ σκοτεινά σχέδιά της, θά τόν εύρισκε μόνη της...

— Έφαγε μέ δρεξί,

εξάπλωσε σέ μία σέξ-λόγκ, κάπνισε ένα σιγάρο κι' έπειτα άπέσυρθη στήν κρεβατοκάμαρά της γιά νά κοιμηθῇ.

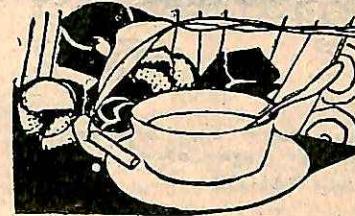
Κοιμήθηκε μονοκόμματα ός τώ πρωί. Κι' όταν άνοιξε τὰ μάτια της και είδε έξω τόν ήλιο νά λάμπη εύχαριστήθη κι' νά τήν ήσυχη νύχτα πού πέρασε. 'Ο Μαύρος Βρυκόλακας δέν ελπε φανεῖ εύτυχώς...

— Πέρασε τήν ήμέρα της διαβάζοντας και παίζοντα σ πιάνο κι' όταν έφτασε τώ απόγευμα ντύθηκε βιαστικά και άβγῃτε έξω.

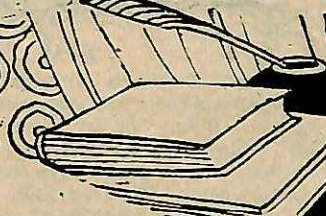
— Πήγε τώ πρώτο άμάξι πού βρήκε, τράβηξε πρὸς τώ δάσος, άφῃσε τόν άρραξά νά τήν περιμένῃ στω μέρος πού ελπε άφῃσαι τόν άλλο τήν προηγουμένη βραδυά και άνηφόρισε μέ γρήγορο βήμα γιά τή σπηλιά.

ΤΟΥ ΛΟΥ'Ι' ΝΟΑΡ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΕΤΩΝ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΟΥ

Τὰ άποσπάσματα. Πώς γλυτώσαμε. «'Αν μάς πάρουν χαμπάρι θά σάς σφάζουμε !...» «Κίμετέ μας τή χάρι νά μάς σκοτώσετε μέ πιστόλι !» Δέσμιος !... 'Η θηλειά. Πρὸς τήν Λοκρίδα. Οι Κολακ άπτες άρνούταν νά τροφοδοτήσουν τούς ληστές. 'Η λύσσα τού άρχιληστού Πλιάσα. Πώς κατάντησε ό κόσμος τήν σήμερον !... Θά τούς κάψουμε !... κλπ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Ένα θεινὸ βράδυ, στω 1870, ένθ' άνηνοῦσαν στω σπίτι τού Λ. Λεοναρδίδου, στή Λεβαθεία, ή οίκογένεια τού οί τοδεσπότου και οί φιλοξενούμενοι παρ' αὐτοῦ Φίλων, πλούσιος Λεβαθεύς, και Σ. Καραϊσκάκης, άκουσαν έξαφνα νά χτυπῇ ή πόρτα. «Ποιός εινε ;» ρώτησαν οί έπηρώτες τού σπιτιού. — «Έρεξ !... Δέν μάς γνωρίζετε ;...» άπάντησαν γελάοντας άπ' έξω. Οί ύπηρέτες νόμισαν πώς πρόκειται περί φίλων κι' άνοιξαν, χωρίς νά ύποψιαστούν τίποτε, γιάτί κι' ό έξοχικός δρόμος πού περνοῦσε μπρός στω σπίτι ήταν γεμάτος περαστικόνος χωρικοῦς κι' έργάτας. Άρκετος όμως τότε πάνοπλοι λησται άφῃσαν στην τραπεζαρία, άρπαξαν από τόν λαϊκὸ τόν Φίωνα και τόν Λεοναρδίδη, τούς έσυραν έξω, ένθ' οί οίκετιοι ταν θορυβώσαν, και τούς πήραν μαζί τους στω βουνά...

Τήν περιπετειώδη αὐτήν αἰχμαλωσίαν περιγράφει ό ίδιος ό Λ. Λεοναρδίδης.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὸ άπόσπασμα δυὸ ελόκληρες, ώρες άνίχνευσε τώ μέρος ελόγυρμας, σ' άπόστασι δεκαπέντε ώ, είκοσι βημάτων άπ' τόν κρυφώνα μας. Σ' ελο αὐτὸ τώ διάστημα λησται και αἰχμαλωτοι περάσαμε τρομερή άγώνα.

Τὸν κ. Φίωνα σέ μία στιγμή τόν έπιασε βήχας και ό ληστής Μελέτης Δελγηγιάννης τόν φεβίρισε μέ τώ γιγαταγάνι του κραυγάζοντας :

— Πάψε, γιάτί σ' έπαφα !...

Πολλές φορές στυροκοπηθήκαμε και μουρμουράσαμε τρομαγμένα :

— Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έλθης έν τῷ βαισίλει σου !...

Τίς κρίσιμες αὐτές στιγμές συμφωνήσαμε μέ τούς ληστές έ-πώ : είτε σ' αὐτή τήν περίπτωση, είτε σέ άλλη σάν κι' αὐτή, άν άποφασίσουν νά μάς σκοτώσουν, νά μάς σκοτώσουν μέ πιστόλι κι' όχι μέ γιγαταγάνι !...

Οί λησται μάς τώ άποσέβησαν. Εὐτυχώς όπως είμαστε τρωπώ-μοι, δέ μάς άνεκάλυψε τώ άπόσπασμα. 'Αν μάς άνεκάλυπταν, πολλοί άπό τούς στρατιώτες θά σκοτώνον

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ποιος ήταν ο κόμης Ροστόπκιν. 'Η φίλια του με το Μεγάλο δούκα Παύλο. 'Τπουργός των 'Εξωτερικών της Ρωσίας. 'Η έξορτα του. 'Η έκστρατεία του Ναπολέοντος στη Ρωσία. 'Η εκκένωση της Μόσχας και ο πανικός των κατοίκων. Το καταχθόνιο σχέδιο του Ροστόπκιν. 'Η είσοδος του Ναπολέοντος στη Μόσχα. 'Η πυρκαϊά, κλπ.

Η Ρωσία έχει τον ήρωά της. Και αυτός είναι ο κόμης Ροστόπκιν, ένας άνθρωπος ο οποίος από υπερβολική αγάπη προς την πατρίδα του και από υπερβολικό μίσος προς τον επιδρομέα Ναπολέοντα, έπυρπόλησε την μεγαλειότητα της τότε πόλης της Ρωσίας, την Μόσχα.

Ο Φεντόρ Ροστόπκιν γεννήθηκε στη Λίβνα της Λιθουανίας τον Μάρτιο του 1765 από πλούσια οικογένεια επαρχιωτών εδ-πατριδών. Νεώτατος κατατάχθηκε στο στρατό και σε ηλικία 21 ετών ήταν υπολοχαγός της Αυτοκρατορικής Φρουράς. Την εποχή εκείνη γνώρισε με το διάδοχο του Ρωσικού Θρόνου, το Μεγάλο δούκα Παύλο, ο οποίος τον εκτίμησε και τον έκανε φίλο του.

Όταν μετά τον θάνατο της Αικατερίνης της 2ας, ο Παύλος ανέβηκε στο θρόνο, θυμήθηκε τον παλιό του φίλο και τον εκάλισε κοντά του. Το έδωσε τον τίτλο του κόμητος, τον προέβασε σε στρατηγό και τον διόρισε στην αρχή υποπολιτείας του και αργότερα υπουργό των 'Εξωτερικών της Ρωσίας.

Στόν κόμητα Ροστόπκιν δριλεται η ριζική μεταβολή της Ρωσικής πολιτικής απέναντι του Ναπολέοντος. Αυτός έπεισε τον Τσάρο να κανονίσει φιλικώς τις διαφορές του με τον Ναπολέοντα. Και όμως, ο ίδιος έγινε αργότερα ο πιο μανιώδης εχθρός του Ναπολέοντος.

Δύο μήνες μετά την ορκιστική του απόφαση, οι άλλοι αδελφοί τον έβρισκαν και τον είχαν όμοιάσει σαρκαστικά «ο γελοιοποιός της Αδλής». Και όμως ήρθε ημέρα κατά την οποία η ευμένεια του αυτοκράτορος μεταβλήθηκε σε δυσμένεια. Ο ανισόρροπος τσάρος Παύλος μιά μέρα, χωρίς καμιά προηγούμενη αφορμή, εξώρισε το Ροστόπκιν από τη Μόσχα και τον διέταξε ν' αποσυρθεί στα κτήματά του.

Αίγιον καιρό όμως αργότερα ο Παύλος καθαιρέθηκε από τον θρόνο ως φρενοβλαβής και ανευρύχθη τσάρος ο Μέγας δούξ 'Αλέξανδρος με τον οποίον ο Ροστόπκιν ήταν συνδεδεμένος δια στενής φιλίας.

Ο 'Αλέξανδρος βας εὐθὺς μόλις ανέβηκε στο θρόνο, τον θυμήθηκε και τον ανέκαλεσε από την εξορία στην Αδλή.

'Αλλά παρ' όλον ότι είχε βαθμό στρατηγού, ο κόμης Ροστόπ-

κιν δὲν ἔλαβε μέρος ὡς διοικητὴς στρατευμάτων στὶς ἐκστρατείες τοῦ 1805 καὶ τοῦ 1807 καὶ περιορίσθηκε νὰ γράφῃ δριμυτάτους λιβελλοὺς ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τῆς κυβερνήσεώς του.

Αργότερα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ναπολεὼν προετοίμαζε τὴν μεγάλη καὶ μοιραία ἐκείνη ἐκστρατεία του στὴν Ρωσία, ὁ 'Αλέξανδρος βας διόρισε τὸν Ροστόπκιν διοικητὴ τῆς Μόσχας.

Όταν τὸ 1812 ὁ Ναπολεὼν μὲ τὴν περὶφηρη Μεγάλη του Στρατὸς εἰσέδωκε στὴν Ρωσία, ὁ τσάρος 'Αλέξανδρος ἐπεσκίεθηκε τὴν Μόσχα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὸς ἡμέρας συνεννοούμενος μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του.

Τότε ὁ Ροστόπκιν τὸν ἐπρότεινε νὰ περιφράξουν τὴν πόλιν μ' ἕνα νέο σύστημα χαρακωμάτων καὶ ἀμυντικῶν ἔργων καὶ συγχρόνως νὰ ἐξοπλίσουν τοὺς κατοίκους τῆς.

Τὴ διαταγὴς τοῦ ἔδωσε ὁ τσάρος τότε, εἶπε ἀγνωστο. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ μάθῃ.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ναπολεὼν προχωροῦσε στὴν Ρωσία.

Ὁ Ροστόπκιν ἀντελήφθη τότε ὅτι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ αυτοκράτορος τῶν Γάλλων ἦταν νὰ καταλάβῃ τὴν Μόσχα γιὰ νὰ διαχειρῆσθαι ἐκεῖ ἐν ἀνέσει.

Ἀμέσως ἀρχισε νὰ ἀναπτύσσει

ἐξαιρετικὴ καὶ σπανία δραστηριότητα. Ἐν πρώτοις, ἀρχισε νὰ τοικοκολλῇ φλογερὲς πατριωτικὰς προκηρύξεις μὲ τερατώδεις περιγραφὰς τῶν ὀργῶν καὶ τῶν σφαγῶν ποὺ ἔκαναν δεθὲν οἱ Γάλλοι ἀπὸ ὅποιον μέρος περνοῦσαν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κατάρθωσε ὥστε ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Μόσχας καὶ τῶν περιχώρων νὰ προσέλθῃ ἐνθουσιασμένως γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν ἀμυνα τῆς πόλεως.

Ἐν τούτοις παρ' ὅλον ἐκεῖνο τὸν ἐνθουσιασμό, ἡ ἀνωτέρα τάξις, οἱ πλούσιοι, ὅσοι εἶχαν κτήματα σὲ ἄλλες ἐπαρχίες, ἔσπευδαν ἑμαδὸν νὰ ἐγκαταλεῖψον τὴν Μόσχα καὶ τὴν Μόσχα καὶ νὰ καταφύγουν σὲ κτήματά τους.

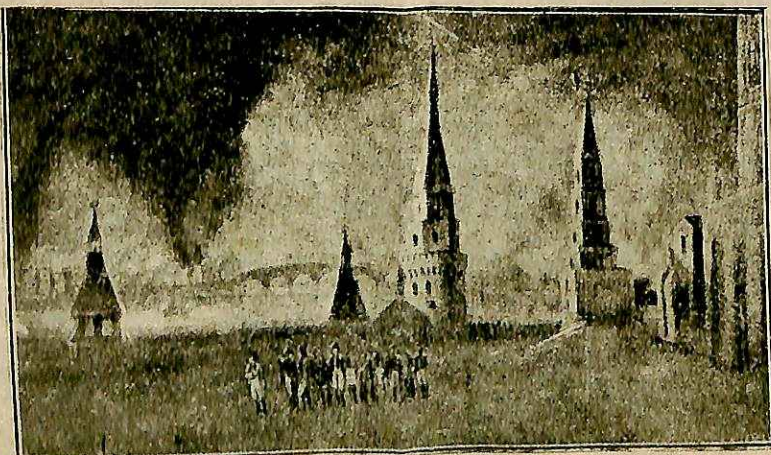
Ἐντωμεταξὺ δὲ μέσα σὲ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου Βοροντζίφ τῆς Μόσχας γινόντουσαν μυστηριώδεις προετοιμασίαι. Σ' ὅσους τὸν ρωτοῦσαν σχετικῶς, ὁ Ροστόπκιν ἔλεγε ὅτι κατασκευάζαν ἕνα ἀερόστατο, τὸ ὅποιο θὰ ἐφόρτωναν μὲ ἐκρηκτικὴς ὕλης γιὰ νὰ τὴς ἐκτοξεύ-

σουν ἐπάνω ἀπὸ τὴς Γαλλικὰς λεγεῶνες. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶπε ὅτι ἐτοίμαζαν δαυλοὺς μ' ἐμφλέκτους ὅλας γιὰ νὰ κάψουν τὴν Μόσχα, ὅταν θὰ ἔφτανε ἐκεῖ ὁ Ναπολεὼν.

Τὰ γεγονότα ἐντωμεταξὺ ἐφελισσαντο ραγδαίως, μετὰ τὴν μεγάλη νίκη τοῦ Ναπολέοντος σὲ Μπορούτιν.

Ο κόμης Ροστόπκιν

Η πυρκαϊά τῆς Μόσχας

Μολοντὸι ὁ Ροστόπκιν προσπαθοῦσε ν' ἀποκρῆφῃ ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ τῆς πόλεως τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ἀρχιστρατήγου Κουτούζωφ, αὐτοὶ βλέποντες τὴς ἀτελείωτες συνδοσεις τῶν τραυματιῶν ποὺ ἔφταναν ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τὴν οἰκτρὰ κατὰστασιν τῶν στρατευμάτων ποὺ ὑποχωροῦσαν δολόνα, εἶχαν πανικόβλητοι καὶ ἔπαφιν πειὰ νὰ ὑπακούουν στὶς διαταγὰς του. Ὅλοι ἔσπευδαν νὰ φύγουν μὲ ὅρα ἀρχίτερα.

Αὐτὸ ἴσως διευκόλυνε ἀκόμη περισσότερο τὸ σχέδιον τοῦ Ροστόπκιν, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἔργον τοῦ μεγαλειότερου μέρους τῶν κατοίκων, διέταξε νὰ μεταφερθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα ἢ πυροσβεστικὰς ἀντλίες καὶ νὰ τριβθοῦν σὲ ποτάμι ἢ σὲ ἄλλο τὰ τρέφιμα ποὺ ὑπῆρχαν στὶς δημοσίαις καὶ τὴς ἰδιωτικὰς ἀποθήκης.

Όταν τὰ προελαύνοντα Γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν φθάσει πειὰ σὲ λίγη ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Μόσχα, ὁ Ροστόπκιν διέταξε νὰ μοιράσουν σὲ ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν προηγουμένως κατηχηθῇ καταλλήλως ἐπὶ πολλὸν καιρὸ, τοὺς πυρπολικὸς δαυλοὺς, διατάσσοντας συγχρόνως νὰ δώσουν στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἀφθονή βότκα. Ἐδωσε ἐπίσης ἐντολὴ ν' ἀνοιχθοῦν ἡ πόρτες τῶν φυλακῶν καὶ νὰ ἀφεθοῦν ἐντελῶς ἐλεύθεροι οἱ κατάδικοι νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Τότε οἱ δρόμοι τῆς Μόσχας ἐπλημμύρισαν ἀπὸ ἀνθρώπους μεθυσμένους καὶ ἀπὸ κακοδούργους τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης. Αὐτοὶ ἦσαν ἡ τελευταία προετοιμασία τοῦ Ροστόπκιν.

Τὸ βράδυ τῆς 14ης Σεπτεμβρίου, ἐνὸς οἱ Γάλλοι ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθουν στὴν πόλιν, ὁ Ροστόπκιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματος τῆς φρουράς τὸν ὡδήγησε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πόλιν τῆς Μόσχας.

Ὁ Ναπολεὼν ποὺ ἐπερίμενε νὰ τοῦ γίνῃ ἀπ' τοὺς κατοίκους ὑποδοχὴ ὅμοια μ' ἐκείνην ποὺ τοῦ εἶχε γίνῃ σὲ Βερολίνο μετὰ τὴν νίκη τῆς Ἰένας, ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε τὴν γενικὴ ἐρημιά ποὺ βασιλευσε στὴν Μόσχα. Μόνον ὅσοι δὲν

μποροῦσαν νὰ βαδίσουν εἶχαν μείνει μέσα στὴν πόλιν καὶ ἐκεῖνοι κλειδωμένοι καὶ ἀμπαρωμένοι μέσα σὲ σπιτία τους.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἐνὸς ὁ Ναπολεὼν μὲ τὴν ἀκολουθία του εἶχε ἐγκατασταθεῖ σὲ ἱστορικὸν ἀνάκτορον τοῦ Κρεμλίνου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μιά τεράστια, ἀπέραντη, ἀπαίσια φλόγα ἐφάνετο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΧΩ, ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥΑ

Ἡ παραδοξότερα πριγκίπισσα τοῦ κόσμου. Ἡ ὡμορφιά της καὶ τὰ ψυχικά της χαρίσματα. Περιφρονεῖ πριγκίπες καὶ ἱππότες, ποὺ τὴ ζητοῦν σὲ γάμο γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν περίθαλψιν τῶν ζητιάνων. Ἡ Αδλή της ἀποτελεῖται ἀπὸ κουρελήδες καὶ σακάτηδες. Πουλεῖ τὴν περιουσία της καὶ ἀπομένει χωρὶς λεπτὸ. Ἐκφεύγει τοὺς ζητιάνους τῆς ἀπὸ... φιλανθρωπία, κλπ.

Ἡ πριγκίπισσα Μαχὼ, κόμισσα τοῦ Ἀρτουά, ἡ ὅποια ἔζησε κατὰ τὴς ἀρχὲς τοῦ 14ου αἰῶνος, ἦταν ἡ ὀρασιότερα γυναίκα τῆς ἐποχῆς τῆς: ψηλὴ, λεπτοκαμωμένη, μὲ σὺμψ ὡμορροδεμένο—πραγματικὸ «ζωντανέμένο ἀγάλμα θεᾶς»,—μὲ χρυσόξανθα μαλλιά, ποὺ ἐπλαισιώναν τὸ πρόσωπο μιάς σωστῆς Παναγίας τοῦ Ραφαήλ καὶ ἔφεταν σὲ μπουκλὲς ἀπάνου στοὺς γαλακτώδεις ὤμους της, μὲ μάτια θαθεῖα γαλάζια, πλημμυρισμένα πάντοτε ἀπὸ μιά ὀλοφύεινη ὑγρότητα.

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὴ μοναδικὴ σωματικὴ ὡμορφίαν της, ἡ πριγκίπισσα Μαχὼ ἦταν προικισμένη καὶ μ' ἐξαιρετικὰ ψυχικὰ χαρίσματα καὶ μόρφωση μεγάλη. Ἡ φημισμένη ὠραιότης της, τὰ ψυχικά καὶ πνευματικά προτερήματά της, ὅπως ἦταν πολὺ φυσικὸ, δὲν ἀφῆσαν ἀσυγκίνητους τοὺς πριγκίπες καὶ τοὺς ἱππότες τῆς ἐποχῆς τῆς. Πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν τὸ χέρι της, μὰ ἡ ὠραία πριγκίπισσα τοὺς ἀπέκρουσε ὅλους. Ἡ Μαχὼ, ἔλεγε, εἶπε προτιμοῦσε νὰ μείνῃ ἀνύπαντρη. Καὶ τὸ ἔλεγε αὐτὸ μὲ τόση σταθερότητα καὶ ἀποφασιστικὸτητα σὲ τὴν φωνή της, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν πλεόν νὰ τῆς κάμουν συζητήσεις σχετικῶς. Ὅλοι ἀρχισαν τότε νὰ ὑποπεύωνται κάποιον μυστικὸ ἴσως αἰσθηματικόν, τὸ ὅποιον ἡ πριγκίπισσα εἶχε λόγους νὰ μὴν ἀποκαλύπτῃ. Γρήγορα ὅμως ἐπελοήθησαν ὅτι δὲν συνδίκαινε τίποτα τέτοιο. Ἡ πριγκίπισσα Μαχὼ, περιφρονώντας τιμὰς καὶ δόξας, ἀφοσιώθηκε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ της στὴν περίθαλψιν τῶν...ζητιάνων τῆς περιφέρειας τοῦ Ἀρτουά. Πουλοῦσε τὰ ὑπάρχοντά της καὶ μοίραζε, μοίραζε ἀφειδῶς στοὺς ζητιάνους. Τὴν Αδλή της ἀποτελοῦσαν διάφοροι δυστυχισμένοι: κουρελήδες, ἀπόκληροι τῆς ζωῆς, ἀνθρώπινα ναύαγια. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς ἡ καλὸκαρδῆ πριγκίπισσα εἶχε ἑτοιμὸν ἕναν παρηγορητικὸ λόγον καὶ ἕνα χαμόγελο σὲ τὴν χεῖλιν της. Μὰ πρὸ

παντὸς εἶχε ἑτοιμὸ καὶ ἀπὸ ἕνα χρυσὸ νόμισμα σὲ χεῖρα της.

Ὁκτακόσιοι ὡς χίλιοι ζητιάνοι καὶ ζητιάνες καὶ φτωχοὶ γυναικοῦλες μὲ ἀρρωστίαρικα μαρὰ στὴν ἀγκαλιά, μὲ δόλοληρη στρατιά δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος ἦσαν ἡ ταχικὴ συντροφιά τῆς ὠραίας πριγκίπισσας Μαχὼ. Καὶ κάθε ἡμέρα πουλοῦσε, πουλοῦσε—ἡ Μαχὼ ἦταν κάτοχος κολοσσαίας περιουσίας—καὶ μοίραζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐνα ἑπτελεῖτο, κουρελήδων καὶ σακάτηδων, ποὺ ἔμενε πάντα μαζί της, τὴν πληροφοροῦσε σχετικὰ μὲ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀνάγκη ἀμέσου βοηθείας, γιὰτὶ, ὅπως ἄλλωστε ἦταν πολὺ φυσικὸ, δρῆθησαν καὶ πολλοὶ ἐκμεταλλεῖται τῆς πριγκίπισσας γενναιοδωρίας.

Κατὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἐπὶ ἡλθε ξαφνικὰ μιά τρομερὴ σιστοδεία. Ἀπὸ παντοῦ ὤψωνονταν ἀπελπιστικὰς κραυγὰς πείνας καὶ οἱ φτωχοὶ πέβαιναν κατὰ ἑκατοντάδες στοὺς δρόμους.

Ἡ πελατεία τῆς φιλανθρωπίας καὶ πονόφυχης πριγκίπισσας ἐτετραπλασιάσθη τότε. Πέντε χιλιάδες περίπου φτωχοὶ ζοῦσαν εἰς δόρος της. Καὶ ἡ Μαχὼ πωλοῦσε, πωλοῦσε τὰ κτήματά της, τὰ μέγαρα της, τὰ πολυτελῆ της ἀμάρτια γιὰ νὰ τοὺς διατρέφῃ, ἀλλὰ ἡ περιουσία της, ὅσο καὶ ἂν ἦταν κολοσσαία, δὲν ἦταν δίδωκα καὶ ἀνεξάντητη. Ἀπὸ τὰ ἀπέραντα κτήματά της, ἀπὸ τὰ τόσα μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, τῆς ἀπόμεινε μόνον ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι, ὅπου ἄλλοτε ἔμεναν οἱ λακίδες της, γιὰ νὰ τὴν στεγάξῃ, τὰ κοσμήματά της καὶ μιά μεγάλην σιταποθήκην, χωρὶς ὅμως ὅτε ἔνα σπειρὶ σιτάρει μέσα. Τώρα πειὰ τὸ φάντασμα τῆς πείνας ἀρχισε ν' ἀπειλῇ, ὅχι μόνον τοὺς προστατευομένους τῆς φτωχούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴ Μαχὼ.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

μέρες κατάρθωσε νὰ διατρέφῃ ἐκεῖνη καὶ οἱ πέντε χιλιάδες φτωχοὶ της.

Ἔτσι ἕνα ψυχρότατο χειμῶν, πρὸς τῆς χειμῶν, ἀπὸ τοὺς ζητιάνους της, νηστικὴ, περιφρονήμενη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της κλεισμένη σὲ φτωχικὸ τῆς σπιτάκι, ἴσως θέρμανση, δίχως σκεπάσματα καὶ ἀρχισεν νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Δὲν ἔκλεινε γιὰ τὸ κατάντημά της! Ἐκλεινε γιὰ τοὺς ἀγαπημένους της ζητιάνους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευτὴ γύρω ἀπὸ τὸ σπιτὶ της καὶ οὐδριαζαν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείναν. Σὲ μιά στιγμὴ ἡ ἀστραπὴ χάποιος ἀλλόκοτης ἰδέας φώτισε τὰ μάτια της. Σηκώθηκε, μὰ σταμάτησε διστάζοντας. Τέλος πήρε τὴν ἀπόφασιν καὶ βγήκε. Ὑποχέθηκε σ' ἐκεῖνα τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ ἡ πείνα καὶ τὸ κρύο τὰ εἶχε ἀποκτηνώνει καὶ οὐδριαζαν σὲν θηρία τοῦ δρυμοῦ, εἰ τὴν ἄλλη μέρα θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν τροφὴν τους καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ μποῦνε ὅλοι στὴν ἀπέραντη, μὰ ἀδελανὴ σιταποθήκην τῆς γιὰ νὰ στεγασθοῦν ἐκεῖνη τὴ νύκτα. Ὅταν μπήκαν, ἡ Μαχὼ κλειδωσε ὅλες τὴς πόρτες καὶ ἔβαλε φωτιά στὴν ἀποθήκην. Τὴν ὥρα ἐκείνη σηκώθηκε καὶ ἕνας δυνατὸς ἀέρας καὶ σὲ λίγο τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα πλάσματα ὕψονταν ἀπὸ φρικαλέα οὐδριάσματα πύου καὶ ἀπελπισίας εἶχαν ὅλα ἀπανθρακωθῇ. Τὶ ἀπέγινε ἡ πριγκίπισσα μετὰ τὸ ἀφάνταστο αὐτὸ ἐγκλήμα, δὲν ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὅμως οἱ ἡθικολόγοι συζητοῦσαν τὴν πράξιν της καὶ ἄλλοι τὴν ἐβρίσκον ἐγκληματικὴν, ἄλλοι δὲ ὡς πολὺ χριστιανικὴν, διότι, ὅπως ἔλεγον ἔσως πέντε χιλιάδες φτωχοὶ κατὰ χειρότερα μαρτύρια. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα ὑπεστηρίζαν ὅτι ἡ Μαχὼ ἔτρεπε ν' ἀνακηρυχθῇ ἁγία.

Ἡ πελατεία τῆς φιλανθρωπίας καὶ πονόφυχης πριγκίπισσας ἐτετραπλασιάσθη τότε. Πέντε χιλιάδες περίπου φτωχοὶ ζοῦσαν εἰς δόρος της. Καὶ ἡ Μαχὼ πωλοῦσε, πωλοῦσε τὰ κτήματά της, τὰ μέγαρα της, τὰ πολυτελῆ της ἀμάρτια γιὰ νὰ τοὺς διατρέφῃ, ἀλλὰ ἡ περιουσία της, ὅσο καὶ ἂν ἦταν κολοσσαία, δὲν ἦταν δίδωκα καὶ ἀνεξάντητη. Ἀπὸ τὰ ἀπέραντα κτήματά της, ἀπὸ τὰ τόσα μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, τῆς ἀπόμεινε μόνον ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι, ὅπου ἄλλοτε ἔμεναν οἱ λακίδες της, γιὰ νὰ τὴν στεγάξῃ, τὰ κοσμήματά της καὶ μιά μεγάλην σιταποθήκην, χωρὶς ὅμως ὅτε ἔνα σπειρὶ σιτάρει μέσα. Τώρα πειὰ τὸ φάντασμα τῆς πείνας ἀρχισε ν' ἀπειλῇ, ὅχι μόνον τοὺς προστατευομένους τῆς φτωχούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴ Μαχὼ.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

Ἡ φιλάνθρωπη πριγκίπισσα δὲν ἀδίστασε νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ κοσμήματά της ὡς τὴν τελευταία καρφίτσα.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη κομῆματά της, δὲν ἔφτανε νὰ κάλυψῃ τὴν πείναν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 8ΟΥ

Η Αγνή και αθώα Ίωάννα Σεϊμούρ. Τό άκακο άρνάκι. Θανάτικα έκτελέσεις και γάμοι. Τά γούστα του Έρρίκου 8ου. Τί γράφουν οι ιστορικοί γι' αυτόν. Αφόρητη ζηλοτυπία και συνεχείς ηκρίνιες. Βίαιες και βάνυαυες σκηνές. Η γέννησις του Έδουάρδου 3ου. Ο θάνατος της βασιλίσσης Ίωάννας. Φυσικός θάνατος ή δηλητηρίασις; Προτάσεις συννοικεσιών αποκρούόμεναι.

Στά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» είδαμε πώς ο βασιλεύς της Αγγλίας Έρρίκος 8ος απαλλάχτηκε από τις δυο πρώτες του γυναίκες: Τήν πρώτη, την ήθικη, σεμνή και ανάρτη Αϊλιανόνη της Αραγωνής την έχωρισε γιά να παντρευτή την Άννα Μπολένα. Μα κι' αυτήν λίγο καιρό μετά τόν γάμο του τόν κατηγόρησε επί άπιστίας και την προσηγάγε άνώπιον ειδικού δικαστηρίου, τόν όποτον την κατέδικασε εις θάνατον. Έτσι ο έστεμμένος αυτός Κυανοπώγων μπόρεσε να παντρευτή μιάν κυρία της τιμής της καρατομηθείσης βασιλίσσης την Ίωάννα Σεϊμούρ, την όποταν άν τή μεταξύ είχαν έρωτευθει. Οί γάμοι του με την Ίωάννα, καθώς είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, έγιναν την έπαύριον της καρατομήσεως της δυστυχισμένης Άννας. Από τί ήταν πλασμένη λοιπόν αυτή ή γυναίκα, ή όποια, ενώ ο άέρας άντηχούσε ακόμα τόν χτύπημα τού πελέκειος τού δημόλου, είχε τή δύναμη να φιθυρίζη έρωτικά λόγια πρós τόν δολοφόνο της;

Και όμως ή Ίωάννα Σεϊμούρ ήταν ένα λεπτό, αθώο και όλόλευκο πλασματάκι!... Ξανθιά και λευκή. Ένα πάλλευκο άρνάκι τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή... Καθώς όμως έξερε βέβαια δολοί, τά άρνιά μπορεί να είνε ήσυχότατα και άγαθώτατα, μα δέν φημίζονται καθόλου γιά τήν έξυπνάδα τους...

Η Ίωάννα Σεϊμούρ λυπόταν βέβαια κάπως πού ή Άννα Μπολένα είχε πληρώσει τόσο άκριβά τις έλαφρότητές της, τις όποιες όμως και να μή διέπραττε, τόν ίδιο τέλος θά είχε. Δέ μπορούσε όμως να κάνει τίποτε γιά να τήν σώση. Ο βασιλεύς ήθελε να ξεφορτωθή την πρώην σύζυγό του γιά πάντα. Δέν υπήρχε λοιπόν κανένας λόγος να τήν άπασχολή περισσότερο τού δόντος αυτό τόν «έπεισόδιο»;

Κι' έτσι δυνάμει της φυσικής αρχής κατά την όποταν τόν μικρό και τόν ταπεινό σύρεται πρós τόν λοχυρό και τόν μεγάλο, ή Ίωάννα Σεϊμούρ άνει να χύνη άνώφελα δάκρυα γιά τήν τύχη της προκατόχου της, προτιμούσε ν' αλλάζή φιλιά με τόν λοχυρό σύζυγό της.

Στήν αρχή ο Έρρίκος 8ος ήταν κατενθουσιασμένος με τόν πρώτο του γάμο. Η Άννα Μπολένα είχε παραπαχύνει κάπως κατά τά τελευταία χρόνια της ζωής της, άν

και ο ίδιος είχε αποκτήσει ένα πάχος πού τόν έκανε να μοιάζή με... ίπποπόταμο, τού άρεσεν έν τούτοις ή γυναίκα του να ναι λεπτή και μινιόν.

Αγλαδή, έτσι τού άρεσε τότε... Γιατί άργότερα έκυριεύθη από μιάν μεγάλη αντίπαθεια γιά τις άδύνατες γυναίκες...

Έξ άλλου, ή Άννα Μπολένα δέν ήταν, καθώς είδαμε, διόλου σεμνή ούτε στις εκφράσεις της ούτε στα φερσίματά της. Ένώ ή Ίωάννα Σεϊμούρ, άπεναντίας, ήταν ή προσωποποίηση της σεμνότητας. Ως και στις στιγμές τών έρωτικών δι' αχούσεων του συζύγου της, έκείνη ήξερε να συγκρατείται.

—Είνε σωστό άγγελοῦδι! έλεγε ο Έρρίκος 8ος στους άδελφούς του κατενθουσιάζομενους.

Όπως δ ήποτε, τόν «άγγελοῦδι» αυτό δέν είχε διόλου καλή έμπνευση δταν άπεφάσιζε να ένωθή με έναν δαίμονα.

Γιατί, άν και τήν ελάτρενε — καθώς τού δόξαζε στον διετείνετο—δ βασιλεύς από τήν πρώτη στιγμή πού δέθηκε μαζί της με τά δεσμά τού γάμου, ή Ίωάννα Σεϊμούρ έμαρτύρησε κυριολεκτικώς από τή ζήλεια του.

Ε'Η ιστορία άδίκησε τόν Έρρίκο 8ο—γράφει ο Βασκόν στα «Ψήφισμα της Ιστορίας» του.—Ο Έρρίκος ήταν ένας πραγματικά σεμνός βασιλεύς, ο όποιος έπ' ούθενι λόγω δέχταν να διατηρή τις. «Όταν άγαπούσε μιάν γυναίκα, τήν παντρευόταν σάν έμίος άνθρωπος. Έάν όμως εύχαινε να είνε ήδη παντρεμένη, έχοντας υπ' όφιν ότι είνε θανάσιμο άμάρτημα να έχη δυο γυναίκες, άναγκαζόταν να... κόβη τόν κεφάλι

της πρώτης γιά να παντρευτή τή φίλη του!... Βλέπατε λοιπόν πόσο άδικοί είνε οι ιστορικοί! Έ-

πειδή ή σεμνότης και ή ευσέβεια του Έρρίκου τού 8ου τόν άνάγκασαν να κόψη τόν κεφάλι μερικών συζύγων του, κι' έπειδή, στόν αίώνα αυτόν τών θρησκευτικών πολέμων κατά τούς όποιους οι καθολικοί έκαίγαν τούς διαμαρτυρούμενους και οι διαμαρτυρούμενοι τούς καθολικούς, αυτός, γιά να μή γεννηθούν παρόμοια έναντίον του, έκαίγε... διαμαρτυρούμενους και καθολικούς άνατί, τόν παρουσίαν ως ένα ποίγηρα αεροβόρο, ως έναν δήμιο γυναίκων και άνδρών, ως ένα αεροχασή σφαγέα... Υπήρχαν ένδοτοις και μέρες, κατά τις όποιες δέν έσφαζε, άλλα έλάμβανε μέρος σέ θρησκευτικές τελετές και γιορτές.

Η αλήθεια είνε ότι ή κυριότερα τού διασκέδασιν ήταν ή πυγμαχία: ή καλές γροθιές, τά σπασμένα παγίδια, τά χυμένα μάτια, τά λαβωμένα πρόσωπα τού γυρίζαν τή ψυχή με χαρά κι' εὐδαιμονία...»

Ας επανέλθωμεν όμως στην Ίωάννα Σεϊμούρ, τήν ξανθή και γλυκειά Ίωάννα Σεϊμούρ.

Αίγον καιρό μετά τόν γάμο της, ή Ίωάννα έννόησεν ότι θά γινόταν μητέρα. Ο Έρρίκος άρχισεν άμέσως τις γκρίνιες: ήθελε ν' αποκτήσει διάδοχο και γκρίνιαζε προκαταβολικώς με τήν ιδέα ότι

ή βασιλίσσα μπορούσε να γεννήσει κορίτσι.

Συγχρόνως όμως ο βασιλεύς κατελήφθη και από μιάν περίεργη ζηλοτυπία. Παρά τήν ένδιαφέροντα κατάστασι στην όποια βρισκόταν ή γυναίκα του, άρχισε να τής κάνη βίαιες σκηνές ζηλοτυπίας.

Ένα βράδυ, κατά τόν όποτο ή βασιλίσσα, γιά να περάση τήν ώρα της, έπαίξε χαρτιά μ' έναν εύγενή, ο Έρρίκος ένέσχυε ξαφνικά μέσα στην αλβουσα, τούς δέκαφε στή μέση τού παιχιδιού, έδιωξε βάνυαυα τόν εύγενή, λέ-

γοντάς του ότι ήταν πολύ τολμηρός γιά να λάβη τόν θάρρος να παίξη με τή βασιλίσσα και έδημιούργησεν όλόκληρη σκηνή σ' αυτή τήν κακομοίρα, γιάτι είχε τολμήσει να διασκεδάση μ' άλλον άνθρωπον έκτός άπ' αυτόν.

Μιά νύχτα πάλι, μετά τά μεσάνυχτα, εισήλασε άξαφνα στά ιδιαιτέρως διαμερίσματα της Ίωάννας.

Αυτή είχε πέσει ήδη σέ κρεβάτι της και κοιμόταν ήρεμάτα. Άκούγοντας τόν κρότο τών βηματών τού άνδρός της, ζύγνηξε τρομαγμένη:

—Τί τρέχει, Μεγαλειότατε, τόν έρωτάς.

Χωρίς να της δώση καμμιάν άπάντηση, ο Έρρίκος άρχισε να φάχνη παντού μέσα στά μπαούλα, κάτω άπ' τόν κρεβάτι, ως και μέσα στά έρμάρια άκόμη...

Η βασιλίσσα παρακολουθούσε τήν έρεύνα του αυτή μ' ένα βλέμμα γεμάτο άπορία και κατάπληξη.

—Τέλος πάντων, Μεγαλειότατε, τί τρέχει; τώλησε να τόν ρωτήση σέ μιάν στιγμή.

—Ιδού, κυρία! όνειρεύθηκα ότι βρισκόσαστε μαζί με κάποιον φίλο σας κι' ήρθα να βιβαλιθώ άν τ' όνειρό μου ήταν αληθινό!...

—Ω! Μεγαλειότατε!...

—Τόν όνειρό μου μ' έγέλασε, έστο!... Έάν όμως δέν μ' έγέλασε, άλλολομόν σας!... Πρίπει να τρέμετε, κυρία μου... Μιά φορά, ήδη, άπατήθηκα από τή γυναίκα μου. Ίσως και δυο. Δέν έννοώ να τόν πάθω αυτό και τρίτη φορά!...

—Μά δέν αγαπώ παρά έσας μόνον, Μεγαλειότατε... Δέν αγαπάω σέ τή ζωή μου, και δέν θ' άγαπήσω ποτέ άλλον άνθρωπο από σας.

—Καλά, καλά... Τά ίδια μου λέγε και ή Άννα Μπολένα... Κι' όμως, ή άθλια, με άπατούσε!...

Η Ίωάννα Σεϊμούρ άκούγοντας τόν να τής μιλάει έτσι, ανάλύθηκε σέ δάκρυα κι' άρχισε να τρέμει όλόκληρη.

Έτσι σχεδόν πάντοτε, τελειώναν ή φριχτές και γελοίες αυτές σκηνές γιά νά...εξαναρχίσουν σέ λίγο βιαστικές. Μιά φορά μάλιστα, χωρίς κανένα λόγο άφου τήν έξόδον με τά χυδαιότερα λόγια, έδωκε τόν μαχαίρι του γιά να τή σκοτώση. Μά συγκρατήθηκε με τήν έλπίδα ότι ή Ίωάννα άξέφρνε σέ λίγο στόν κόσμο τόν διάδοχό του...

Ο Έρρίκος υπέφερε τρομερά από τή ζήλεια του. Ζούσε μέσα στόν διαρκή επίαλτη, μήπως τόν άπατήση ή Ίωάννα. Η κατάστα-

σις αυτή είχε καταντήσει άφόρητος. Δέν μπορούσε να εξακολουθήση. Έπρεπε να λείψη ή άνοχλητική αυτή σύζυγος...

Και ή Ίωάννα έξέλειπε... Δυο μέρες μετά τή γέννηση τού παιδιού της—ένος άγοριού, μέλλοντος βασιλέως Έδουάρδου—πέθανε κι' αυτή. Ήταν τόν καλύτερο πού είχε να κάνει... Πέθανε από «επιλόχιο» ειπαι, στόν καιρό της, οι γίαιτροι της άόληγ... Από «δηλητηρία» λένε οι σημερινοί ιστορικοί...

Ο Έρρίκος όστόσο, μόλις άντίκρυσε τήν Ίωάννα στήν νεκρική της κλίνη άρχισε να κλαίη και να δόδρεται με λυγμούς και κοπετούς.

—Τόν άγγελοῦδι ξαναένεθε στους ούρανούς!... έλεγε μέσα στούς λυγμούς του.

Κι' έκανε θαυμάσια!—συμπληρώνουμε έμεις.

Έτσι, ο Έρρίκος 8ος ξεφορτώθηκε τήν τρίτη του γυναίκα. Δέν τού έμνε πλέον παρά νά...εξαναρχίσουν. Και ο καλός μας βασιλιάς άρχισε, γρήγορα-γρήγορα, τά παζάρια γιά τόν νέο συνουσία.

Τόν πρώτο πρόσωπο επί τού όπολου έοριζε τά δέλημά του, ήταν ή δούκισσα τού Μιλάνου, της δελφί τού αυτοκράτορος της Γερμανίας. Η άπάντησίς της όμως ήταν άρνητική. Η «ενόφες», δέληπε, είχαν άρχισι κάπως να δυσπιστούν ως πρós τήν σταθερότητα τού θρόνου της βασιλίσσης της Αγγλίας... Ο Έρρίκος τότε άπηθύθη στόν βασιλιά της Γαλλίας Φραγκίσκο τόν 1ο, με τόν όποτο διατηρούσε ακόμη τότε δγαλές σχέσεις και ζήτησε σέ γάμο τήν δούκισσα ντε Λορβέλ. Η κόρη τού δούκε της Γκλύζης. Η πριγκίπισσα όμως αυτή είχε δώσει ήδη τόν λόγο της σέ βασιλιά της Σκωτίας.

—Πάρε μιάν άπ' τις μικρότερες άδελφές της, έμήνυσε στόν Έρρίκο ο Φραγκίσκος. Είνε σάν κι' αυτήν ήθικη, μιάν μάλιστα άπ' αυτές είνε όμορφότερή της.

Ο Έρρίκος όμως, προκειμένου περί της εκτιμήσεως της γυναίκας καλλονής, δέν έμπιστευόταν παρά μόνο στόν...εαυτό του.

Ήταν τρομερά δύσκολος, βλέπετε, στό ζήτημα αυτό...

Παρακάλεσε λοιπόν τόν Φραγκίσκο να πάη πρós συνάντησή του—γιά να συζητήσουν, δήθεν, γιά σέβερους όποθέσεις—στό Καλαί, συνδεόμενος από τις δύο πριγκίπισσες, καθώς κι' από τις όραιοτερες κυρίες της Αδλής του, γιά να διελήξη τήν μέλλουσα σύζυγό του άνάμεσά τους.

Ο Φραγκίσκος όμως έθεώρησε τόν εαυτό του προσκλήμένο από τήν πρόταση αυτή, και άρνήθηκε διαρρήδη...

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

Τόν έπαναστατικόν κίνημα έναντίον... τού Θεού. Βώδια και γαιδάροι έπαναστάται. Η κατάνυξις τού κινήματος και ή καταδίκη τού άρχηγού. Τόν μαρτύριο τού Θεβαδάτ, πού θυμίζει τόν μαρτύριο τού Χριστού, κλπ.

Τόν Χριστιανισμό δέν μισούν μονάχα οι Μουσουλμάνοι και γενοκώδ οι λαοί, πού νάποσθησαν με τήν διδασκαλίαν τού προφήτου Μωάμεθ και με τάς άρχάς τού «Τερού Κορανίου». Πολλοί περισσότερον άπ' όλους αυτούς τόν Χριστιανισμό τόν μισούν οι Σιαμαίοι. Ένας φανατικός ίθαγενής τού Σιάμ μπορεί να καταληφθή και από έπιληψία άκόμη μονάχα στό άκουσμα τών λέξεων «Χριστός», ή «Χριστιανισμός», ή «Χριστός».

Και έξερετε τήν άφορηή τού άγοριού, τόν θανασίμου αυτού μίσους; Έκ πρώτης όψεως δέν είνε καθόλου σοβαρή. Άλλ' όπως δέληπε άκούσατέ την: Οι Σιαμαίοι όπως κι' έμεις πιστεύουν μονάχα εις ένα Θεόν, άλλον, άναρχον, αυτογέννητον κλπ. Τόν Θεόν των αυτών δνομάζουν Σαμόνα-κχοδάμ. Ο Σαμόνα-κχοδάμ πρδ άμμόνα-κχοδάμ χρόνον μνημονεύτων έξέδωκε και μιάν βίβλον, ένα είδος δηλ. Εύαγγελίου, ή Κορανίου με διάφορα ήθινα και παραγγέλματα πρós τούς πιστούς του.

Άλλ' εις τήν βίβλον τού αυτήν ο θεός των Σιαμαίων αναφέρει και κάποιον...οι ογεννακήν του περιπέτειαν. Είχε, λέει, ένα άδελφό, ο όποιος δνομάζετο Θεβαδάτ. Ο Θεβαδάτ αυτός υπέβλεπε τήν θέσιν τού θεού άδελφού του και έζητούσε σικαιρία να τόν άνατρέψη και να καταλάβη αυτός τόν οθράνιον θρόνον. Κατάρθων λοιπόν να συγκεντρώση γύρω του διάφορους δυσσεβημένους του διά του θεού άδελφού του και μιάν όραία νύχτα—άγνωστο ποιά ώρα—έκανε...κίνημα πρós άνατροπήν του. Είς τόν άνατροπικόν αυτό κίνημα έλαβον μέρος και διάφορα...ζώα πού δέν είχαν λόγους να μένουν και πολύ εύχαριστήματα από τή ζωή τους. Δέν είνε γνωστό άν μετέσχον τού κινήματος και...δεκανείς, ή λοχίες, άλλ' έν πάση περιπτώσει τά βώδια και οι γαιδάροι, κατά τήν βίβλον έπρωτοστάτησαν.

Άλλ' ο Σαμόνα-κχοδάμ, ο θεός είχε λάβει και αυτός τά μέτρα του. Ίσως να είχε και τούς χαφιέδες του, οι όποιοι παρακολουθούσαν τις κινήσεις των συνωμο-

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΝΕΚΡΩΝ

Είκοσι λεπτά της ώρας έξω από μιάν πόλη της Σιβηρίας, τόν Τοπόλσκ υπάρχει ένας λόφος, έπάνω στόν όποτο από άμνημονεύτων χρόνων έχει χτιστή ένα μεγάλο οίκημα, ένα είδος αποθήκης νεκρών.

Μέσα στή φοβερή αυτή αποθήκη αποτίθενται τά πτώματα όσων παθαίνουν από βίαιο θάνατο, ή χωρίς να προσφάσουν να κοινωνήσουν.

Εκεί τά πτώματα παραμένουν επί ένα όλόκληρο χρόνο, μετά τήν παρέλευσις τού όποίου και μόνον έπιτρέπεται στούς συγγενείς τους να τά παραλάβουν και να τά θάψουν καί, γενικά, να τούς αποδώσουν τις όφειλόμενες έπιμηδίες σπανός.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΥΜΩΝΕ

Ένας φιλόσοφος φημίζονταν ότι δέ θυμωνε ποτέ του. Μερικοί φίλοι του πού ήθελαν να βεβαιώσαν σχετικώς τήν ύπηρετήν του, ήσαν χρόνια τούς έπει έτι σπρίτι του δέν τόν υπερεούσε σέ ποτέ. Τότε οι άνθρωποι αυτοί έταξαν στήν ύπηρετήν ένα σπουδαίο χρηματικό δώρο, άν κατώρηναν να κάρη τόν σοφόν κύριό της σύμφωνη μαζί τους και γνωρίζοντες ότι ο κύριός της είχε τήν εσέ πολύ καλοσυνώμενο κομμάτι ένα βράδυ τού άφισε τόν κρεβάτι, έντελώς άδόλωτο. Τήν άλλη μέρα, αλλά με μεγάλη άταραξία, δτι τόν έξασε. Τόν άλλο βράδυ όμως τά στερώματα τού κρεβατιού έμειναν πάλι αδόλωτα. Ο φιλόσοφος και δίχως θυμό, με φόβρον πάλι τά στερώματα ήσαν άνοκάτω. Ο καλός φιλόσοφος κάμνογελώντας με άπειρή αγαθότητα τής ειπε:

—Φιλίνεται ότι άποφάσεις να μή σιάξης πειά τόν στερώμα μου, γιάτι ή δουλειά αυτή πολύ άκούραζε. Δέν πειράζει όμως, γιάτι άρχισα πειά να συνηθίσω και σέ κακοσυνώμενο κρεβάτι.

Κατάπληκτη ή ύπηρεσία έμμοιότητες πρós τόν μαρτύριον τού Ναζωραίου και συνεπώς διπλή άκόμη άφορηή να τόν μισούν θανάσιμα.

Κατάπληκτη ή ύπηρεσία έμμοιότητες πρós τόν μαρτύριον τού Ναζωραίου και συνεπώς διπλή άκόμη άφορηή να τόν μισούν θανάσιμα.

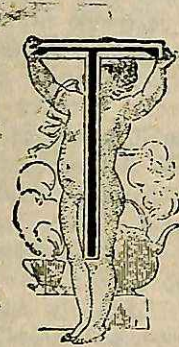
Είκοσι λεπτά της ώρας έξω από μιάν πόλη της Σιβηρίας, τόν Τοπόλσκ υπάρχει ένας λόφος, έπάνω στόν όποτο από άμνημονεύτων χρόνων έχει χτιστή ένα μεγάλο οίκημα, ένα είδος αποθήκης νεκρών.

Μέσα στή φοβερή αυτή αποθήκη αποτίθενται τά πτώματα όσων παθαίνουν από βίαιο θάνατο, ή χωρίς να προσφάσουν να κοινωνήσουν.

Εκεί τά πτώματα παραμένουν επί ένα όλόκληρο χρόνο, μετά τήν παρέλευσις τού όποίου και μόνον έπιτρέπεται στούς συγγενείς τους να τά παραλάβουν και να τά θάψουν καί, γενικά, να τούς αποδώσουν τις όφειλόμενες έπιμηδίες σπανός.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Βρήκε την γρηά κυρία στο σαλόνι, να κάθεται κοντά στην φωτιά και να πλέκει κάλτσες.

— Έμαθα, τής είπε, ότι δίνετε κατάλυμα στους ταξιδιώτες και ήρθα να σας παρακαλέσω να με φιλοξενήσετε απόψε...

Η κυρία Φραγκλίνου τον κύτταξε, από πάνω ως κάτω με ένα βλέμμα όχι τόσο ευνοϊκό και του απήντησε ψυχρά, ότι δεν του έδωσαν καλές πληροφορίες.

— Δεν είμαι ξενοδόχος, κύριε, του είπε. Μόνον στην περίοδο των τουριστικών έλλογων, δέχομαι μερικούς φίλους μου βουλευτές, που τυχαίνουν να περάσουν από δω, κάνοντας προεκλογική περιόδεία. Καί σήμερα άκριτως φιλοξενώ τέσσερα μέλη του συμβουλίου και έξη μέλη της Βουλής των Άντιπροσώπων. Καί έπειτα, το κάτω-κάτω, είνε όλα τα κρεβάτια μου πιασμένα.

Καί εξακολούθησε το πλέξιμό της ήσυχα.

Ο νέος μαζέφτηκε στον μακρύν μανδύαν του. Έτρεμε από το κρύο. Ο καιρός έξω ήταν έλευσις. Η κυρία Φραγκλίνου σκέφθηκε ότι με τέτοιον καιρό, δεν έπρεπε να τον διώξη έτσι απότομα, σάν σκύλο.

— Κάθισε λίγο να ξεσταθείς, του είπε, δείχνοντάς του ένα σκαμνάκι και κατόπιν φεύγεις.

Ο νεαρός έκλινθη.

Άλλη κουδέντα δεν έγινε πειρά μεταξύ τους, γιατί σε λίγο ήρθαν και οι βουλευτές οι οποίοι έφιλοξενούντο στο σπίτι. Προσφέρθηκε σε όλους ζεστές καφές και έτσι ο νέος μας ήπιε και αυτός ένα φλυτζάνι. Σάν ξεσταθήσαν όλοι στη φωτιά, άρχισαν μία εύχρηστη κουδέντα. Είπωθήσαν πολλά δασιτα και ο άγνωστος νέος τόσο πνεύμα έδειξε, τόσο ευφράδεια και τόσες γνώσεις, ώστε τράβηξε την προσοχή όλων.

Έτσι πέρασαν ο καιρός ευχάριστα και έτρεσε όχθος ή ώρα χωρίς κανέναν να το καταλάβει.

Ήταν ή ώρα του δείπνου, και ή κυρία Φραγκλίνου ήθελε κάθε δουλειά να γίνεται στην ώρα της. Τήν άρραγής κουδέντας, αυτή δέβρισκε στο σαλόνι. Ήταν άπασχολημένη στη κουζίνα και στη τρα-

πέζαρια. Γι' αυτό νόμιζε πως ο άγνωστος νέος θα είχε φύγει.

Φαντάζεστε, λοιπόν, την έκπληξή της όταν τον είδε να κάθεται και αυτός, σάν νοικοκύρης, στο τραπέζι.

Η κυρία Φραγκλίνου δεν είπε τίποτα, άλλ' άμα τελείωσε το δείπνο έκάλεσε στο διπλανό δωμάτιο ένα γέρο βουλευτή τον όποιον συνείχε να συμβουλευτείται πάντοτε και του διηγήθηκε πως ήπληξε και πως έμεινε στο σπίτι της ο όχληρδός έκαινος ξένος.

Ο γέρο βουλευτής προσπάθησε να τη καθησυχάσει λέγοντάς της ότι ο ξένος φαινότανε σάν άνθρωπος με μέτρο και καλή ανατροφή.

— Θα έμεινε, τόσο πολύ, τής είπε, γιατί δεν θα κατάλαβε πως ή ώρα είνε τόσο περασμένη. Οπωσδήποτε όμως, αφού δεν τον θέλετε, τότε καλά θα κάνετε, να τον πάρετε κατά μέρος και να του ξαναπείτε ότι δεν είνε δυνατόν να τόν φιλοξενήσετε.

Η κυρία Φραγκλίνου συμμορφώθηκε με την συμβουλή του.

Πήρε ιδιαιτέρως το νέο και του είπε ότι δεν μπορούσε να τον κρατήσει πειρά στο σπίτι της και καλώςάθε έκανε τώρα που ήτανε ένωρίς άκόμη, να πάν να βρη κάπου κατάλυμα.

— Δυσόμηναι πολύ που σας φάνηκα τόσο ένοχλητικός, τής είπεν ο νέος, θα φύγω αφού τόσο το θέλετε. Μόνον θα σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να καπνίσω το τελευταίο μου τσιγάρο με τους φιλοξενούμενους σας και κατόπιν φεύγω άμέσως.

Καί χωρίς να περιμένη την άπάντησή της γρηάς νοικοκυράς, γύρισε στη συναναστροφή και άρχισε την συνομιλία με περισσότερη άκόμη εύσεροφία πνεύματος.

Η κουδέντα, σιγά-σιγά, γύρισε στα πολιτικά. Ένας από τους βουλευτές έφερε τη συζήτηση γιά κάποιον ζήτημα, που άπασχολούσε έκείνες τις ήμέρες την Άμερική.

Ο άγνωστος νέος έλαβε μέρος στη συζήτηση και μίλησε «επρί των δικαιομάτων των άποικιών» με τόσο σπάνια λογική και δύναμη, με τέτοια εύγλωττία και έξέφερε τόσο άμερόληπτες και όρθες κρίσεις γιά τους ανθρώπους της ήμέρας, που όλοι κρεμάστηκαν στο στόμα του. Έτσι

πέρασε ή ώρα, χωρίς διόλου να τήν καταλάβουνε. Κοντεύανε μεσάνυχτα.

Άν όμως οι άλλοι ήσαν εύχαριστημένοι με την κουδέντα του άγνωστου, τής οικοδέσποινας ή ύπομονή είχαν έξαντληθεί, με την τόσο άδιακρίσιαν έκείνου του άνθρώπου.

Μπήκε λοιπόν στην αίσουσα γεμάτη νεύρα και του είπε λόγια τραχιά και προσβολητικά, γιά να τόν αναγκάσει να φύγη από έκεί, άμέσως. Έκείνος ζήτησε άπιδως συγγνώμη, έπηρε το καπέλλο του και τόν μανδύα του και τράβηξε να φύγη, ακολουθούμενος από τήν οικοδέσποινα, ενώ ή υπηρέτρια του φώτιζε στη σκάλα.

Άλλά, εν τώ μεταξύ, ενώ μέσα στο σπίτι μιλούσαν τόσο ώρατα και ευχάριστα, από έξω είχε σηκωθεί μία τέτοια καταιγίδα, που είχε άποκλείσει τα σπείτια και τους δρόμους με το χιόνι. Μάλιστα ή υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα, ένας δυνατός άέρας φύσησε, τής έδωσε το φως και γέμισε με χιόνια και χαλάζι την είσοδο.

Ο ξένος τότε κύτταξε παρακαλεστός τήν οικοδέσποινα και τής είπε:

— Καλή μου κυρία, κανέναν δεν γνωρίζω εδώ πέρα. Άν με τη κακοκαιρία αυτή με διώξετε θα πεθάνω από το κρύο στους δρόμους. Φανήτε εύσπλαχνική, μία τέτοια νύχτα, ούτε έναν σκύλον δεν θα διώχνατε από το σπίτι σας.

— Για εύσπλαχνίες, μη μου μιλάτε, του απήντησε ή κυρία Φραγκλίνου, πνιγμένη από τόν θυμό. Ο εύσπλαχνος εύσπλαχνός είναι πρώτα τόν έαυτό του. Εάν σας τρομάζει ή κακοκαιρία τέτοια ώρα, πούδς σας είπε ν' άργήσετε; Άπειτα, να σας πω, κύριε, τήν αλήθεια. Ούτε το πρόσωπό σας, ούτε οι τρόποι σας μου άρέζουν και ή έπιμονή σας να μέινετε εδώ με κανει να φοβάμαι, μήπως έχετε κακούς σκοπούς.

Η κυρία Φραγκλίνου μιλούσε τόσο δυνατά, που όλοι ήσανε στην είσοδο, άκούσανε τον θόρυβο και έτρεξαν στη σκάλα. Άμα είδαν τί συνέβαινε άρχισαν όλοι να προσπαθούν να τήν πείσουν ότι είχε άδικο. Ο ξένος τους φαινότανε πολύ καλώς πρέπει νέος, τήν παρακαλούσαν, δέ, να μην τόν διώ-

ξη με τέτοιον άγριόκαιρο, άλλα να τόν κρατήσει τή δραβιά έκείνη σπεί της. Δεν μπορούσαν μάλιστα να εξηγήσουν πως ή καλή έκείνη οικοδέσποινα είχε πάρει με τόσο κακό μάτι ένα νέο τόσο έξυπνο και με τόσο καλή συμπεριφορά.

Επί τέλους ή κυρία Φραγκλίνου ύποχώρησε, άλλα έπειδή δεν ήτο κανένα άδειανό κρεβάτι, ο νέος αναγκάστηκε να κοιμηθί σε έναν καναπέ, κοντά στο τζάκι.

Εν τούτοις, αν και όλοι οι άλλοι δείχνανε τόσο έμπιστοσύνη στον άγνωστο, ή οικοδέσποινα θεωρήσε καλό, να μαζεύσει όλα τα πολύτιμά της πράγματα και να τα φυλάξη στο δωμάτιό της. Έκτός δέ από αυτό, παράγγειλε στον Μαύρο, που είχε στην ύπηρεσία της να ζωσθή το μεγάλο μαχαίρι τής κουζίνας και να ξυπνήσει και στόν παρामीκλό θόρυβο, που θα έκανε ο τυχοδιώκτης (έτσι έλεγε τόν άγνωστο). Έπειτα, ή κυρία Φραγκλίνου πήγε γιά να κοιμηθί, αφού προηγουμένως άνάγκασε τήν υπηρέτριά της να άγρυπνη κοντά της και γιά μεγαλύτερη ασφάλεια πέρασε και ένα κομάτι σίδερο χονδρό, πίσω από τήν πόρτα, τήν όποια και τριπλοκλείδωσε.

Καθώς θα φαντάζεστε, ή κυρία Φραγκλίνου πολύ λίγο κοιμήθηκε έκείνο το δράδυ. Πριν άκόμα χαράξη ήτανε στο πέδι. Άμέσως κάλεσε τους υπηρέτες της, και περιστοιχισμένη από αυτούς έπροχώρησε προς τήν αίσουσα στην όποια κοιμόταν ο «τυχοδιώκτης». Παραξενεύτηκε πολύ όταν τόν είδε να κοιμάται ήσυχα στον καναπέ. Τότε άρχισε να μετανοή γιά τίς ύποψίες της. Έξόπνησε τόν νέον και τόν χαιρέτησε με ευγένεια. Τόν ρώτησε πως πέρασε τή νύχτα και τόν παρεκάλεσε να πάρουν τόν καφέ μαζί.

— Κ' έρχεσθε από μακριά; τόν ρώτησε.

— Από τή Φιλαδέλφεια, απήντησεν έκείνος, έπου και κατοικώ.

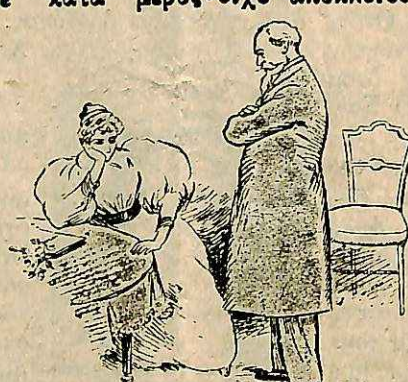
— Από τήν Φιλαδέλφεια! φώναξε ή κυρία Φραγκλίνου. Κατοικείτε στη Φιλαδέλφεια! Έχω και έγώ ένα παιδί έκεί, τόν Βενιαμίν μου.

— Ποιόν Βενιαμίν; Ρώτησε ή συχα ο νέος.

— Ποιόν; τόν Βενιαμίν Φραγκλίνου, τόν Βενιαμίν μου! Μήπως έτυχε να τόν γνωρίσετε; Δεν έξέρετε τί καλό παιδί που είνε!

— Πώς; ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, είνε γιός σας; Άλλά είνε ο πιδ στερνός μου φίλος. Μένουμε μάλιστα και στο ίδιο δωμάτιο.

— Ωχ, θέ μου! Καί να άφίσω το φίλο του Βενιαμίν μου να περάση τήν νύχτα σε έναν πα-

Ο βουλευτής προσπάθησε να τήν καθησυχάσει.

ληκαναπέ, ενώ έγώ κοιμόμουν σε άναπαυτικό κρεβάτι! Καί συνδέσθε πολύ;

— Δεν χωρίζουμε διόλου. Δεν θα έδητε ποτέ τόν έναν χωρίς τόν άλλον.

— Καί να μη το ξέρω!

— Τα ίδια γούστα έχουμε, τις ίδιες προτιμήσεις και καθώς λέν οι φίλοι μας, μοιάζουμε πολύ. Γιά να μη διαφέρουμε μάλιστα, φοράμε και τα ίδια ρούχα!

— Τι έπαθα έγώ, τι έπαθ' να σας φερθώ όπως σας έφέρθηκα! Ποτέ δεν θα συγχωρήσω γιά αυτό τόν έαυτό μου!

— Καί τί θα έλέγατε, αν με αυτόν τόν τρόπο, είχατε φερθεί, στόν ίδιο τόν γιός σας;

— Αυτό δεν είνε δυνατό, κύριε, ή μητρική καρδιά δεν άπατάται!

— Καί όμως!...

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε ή κυρία Φραγκλίνου καταταραγμένη, κατασυγκινημένη και κυττάζοντας με προσοχή τόν νέον.

— Θέλω να πω ότι έγώ είμαι ο γιός σου ο Βενιαμίν.

— Βενιαμίν μου! φώναξε ή μητέρα, και άγκαλιάζοντάς τον έπεσε ήμιλιπόθυμη άπάνω του, τραυλίζοντας όλοένα.

— Άχ! Καί να μη το κατάλαβω ότι ήσουν εσύ!...

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, είχε φύγει μικρός από τήν πατρίδα του και είχε ξενητευθεί κάμποσα χρόνια. Γυρίζοντας γιά πρώτη φορά στο σπίτι του θέλησε να κάμη τήν άθωχ έκείνη δοκιμασία, στην μητέρα του.

Όταν έγινε μεγάλος και ένδοξος πειρά, θυμότανε με εύχαρίστησι το έπεισόδιο έκείνο τής νεανικής του ήλικίας και το διηγείτο λέγοντας:

— Ωστόσο, κατάρθωσα στο τέλος, να προσελκύσω τή συμπάθεια τής μητέρας μου, χωρίς να κάνω χρήσι το τίτλο μου, ως παιδιού της. Αυτό έκανε να μάς φανή άκόμα μεγαλύτερη ή χαρά που νιώσαμε κ' οι δύο μας, ύστερ' από τόσο χρόνια που είχαμε να ιδωθούμε...

AD. BADYN

ΟΙ ΜΥΙΟΔΙΩΚΤΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΓΩΝ

Οι μαχαράγιαδες κατά τα παλαιότερα χρόνια, όταν άκόρη δεν είχαν ποιστεί καλά-καλά με τόν Έθναπομό πολιτισμό, μεταξύ τής άπολούθιας των είχαν και μερικόν... μυιοδιώκτες. Έτσι, όταν οι μαχαράγιαδες έργαζαν περίπατο, οι μυιοδιώκτες αυτοί έβράδιναν δίπλα στο άράδι τους κρατώντας στά χέρια τους μακρούς σούδες αλόγων — κατά προτίμησιν λαιμάς — έδιωχναν μ' αυτές τις μυίες προτού πλησιάσουν και ένοχλήσουν τήν άδωτο Ύψηλότητα.

Η θεία του μυιοδιώκτου ήσαν μιά από τις πιο έπίθλας και τις πιο τιμητικές κρατικές θέσεις.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

— Σπίτια από... άλάτι.

Καθώς όλοι θα ξέρετε έκτός από το θαλάσσιο άλάτι υπάρχει και το όρυκτο άλάτι, το όποτον σχεδόν δεν έχει και μεγάλη διαφορά άπ' αυτό.

Αντά στο Χάλντερ, υπάρχει ένα άλατορυχείο όρυκτου άλατος, τόσο δε άφθονο είνε το άλάτι που βγαίνει από αυτό, ώστε οι κάτοικοι το μεταχειρίζονται, γιάτι ή ιδιότητές του είνε πολλές σε διάφορες άνάγκες τους.

Καί πρώτα-πρώτα έχουν στρωμένους τους δρόμους τής πόλεως με άλάτι, οι όποιοι έτσι είνε πάντα καθαρώτατοι.

Το σοφάτισμα των σπιτιών άπό μέσα κ' άπ' έξω, γίνεται με άόεσσι, μέσα στόν όποιον ρίχνουν μία μεγάλη ποσότητα άλατιού.

Γιά αυτόν τόν λόγο, αν μέσα στο σπίτι αναφθί δυ-νατό φως τα δωμάτια λάμπουν σάν να ήσαν δωμάτια μαγικών παλατιών, το ίδιο γίνεται και έξω-τερικώς με το φως του ήλιου.

Έκτός όμως από αυτά, το όρυκτο άλάτι έχει και σοδαρές ύγεινές ιδιότητες, γιάτι, παρατηρήθηκε, ότι εδώ και πεινήνα χρόνια, που χτίστηκε α.ή ή άλατούπολις, καμμία έπιδημία ποτέ δεν ένεσχυψε σ' αυτή, ή δέ άρρώστειες είνε σπάνιες. Καί ή ύψηλότης έκεί είνε έλάχιστη.

Το γεγονός αυτό δείχνει τι μεγάλη σπουδαιότητα έχει το άλάτι από ύγεινης άπόψεως.

— Η φαλάκρα και ή άσπρες τρίχες.

Θέλετε να μη γίνετε φαλάκροι, ούτε ν' άσπρίσουν τα μαλλιά σας; Άκούστε λοιπόν τί είπεν στην Ιατρική Άκαδημία των Παρισίων ο περίφημος γιάτρος Γκουέλπαρ.

— Η φαλάκρα προέρχεται από τή πίεσι που γίνεται γύρω στις τρίχες από το παρασκληρυνθέν δέρμα του κρανίου. Αυτό έμποδίζει τα κυττάρα ν' άναπτύχθουν και τήν τρίχα να πάρη το κανονικό της χρώμα.

Αφού έτσι ή τρίχες μένουν χωρίς χρώμα, και πνιγονται, πέφτουν και σχηματίζεται ή φαλάκρα. Στη πτώσι συντελεί πολύ και το πλύσιμο του κε-

φαλιού.

— Η πίεσις τήν πλώσιμο

συντελεί πολύ και στο άσπρίσμα των μαλλιών.

Άποδείξει, λέει ο Γκουέλπαρ, ότι ή λεύκανσι των τριχών άρχίζει πάντοτε από έπάνω από τα αυτιά, γιάτι το νερό, με το όποιον πλύνουμε το πρόσωπό μας πηγαίνει έκεί συγχρότερα και προκαλεί τα φαινόμενα τα όποια άναφέραμε...

Γιά να μη γίνετε λοιπόν φαλάκροι, ούτε ν' άσπρίσουν τα μαλλιά σας, πρέπει να καθαρίζετε το κεφάλι σας με βαζελίνα και με λάδι, γιάτι έτσι γίνεται ή ίσοροπία των λειτουργιών των άδενων και του μυόνος που τούς τροφοδοτεί.

— Το φάντασμα του Βελιγραδίου.

Όπως κάθε παλάτι έχει τα στοιχεία του, έτσι και τα Βασιλικά Άνάκτορα του Βελιγραδίου.

Το φάντασμα αυτό άρχισε να παρουσιάζεται στο Βελιγραδί από τήν έπομένη της νύχτας που δολοφονήθηκε έκεί ο Βασιλεύς Άλέξανδρος κατήραγα.

Καθώς είνε γνωστόν, οι δολοφόνοι, με δρά-δυ του κακούργηματος, τήθηκαν μέσα στόν βασιλικό κοιτώνα. Οι βασίλεις κατέφυγαν σε μία μικρή σκοτεινή καμαρούλα του κοιτώνος του, μα οι δολοφόνοι τους ανέκαλύψαν και τους κατακρεούργησαν. Έπειτα έπλησαν το πτώμα του βασιλέως Άλέξανδρου, καθυμαγμένο καθώς ήτανε, και το πέταξαν έξω από το παράθυρο. Κάτω όμως από το παράθυρο βρισκόταν μία σιδερένια άρπάγη. Εκεί γαντζώθηκε και κρεμάστηκε το πτώμα, ενώ το αίμα του έδρεχε κάτω το πλακόστρωτο της άδλης και τα λουλούδια πούταν μέσα σε μεγάλες γλάστρες.

Από τότε, όταν πρόκειται να συμβή καμμία μεγάλη συμφορά στη Σερβία, ή σ' άνάκτορα, ή άρπάγη έκείνη κοκκινίζει και φλέγεται σάν πυρωμένη. Καί τότε ένας μαθρός άνθρώπος, σκοτεινός και φοβερός βγαίνει από το μικρό δωμάτιο όπου έγινε ή δολοφονία των βασιλέων, και κρατώντας ένα μακρύ φωτισόσθη σιά χέρια, πάει και σβύνει τήν πυρμήνη τήν άρπάγη.

Από αυτό και από κάτι άλλα συμπεραίνον ότι ο Ισκιος που βγαίνει και σβύνει τήν άρπάγη, που τήν άνάβει το κακό που έρχεται κατά των Σέρβων, ή κατά της βασιλικής οικογενείας των, προλαμβάνει μεγάλα δυστυχήματα γιά τόν τόπο και τους ήγεμόνας του.

Η άρπάγη άναψε και πάλι πρό 2-3 μηνών, άλλα τήν έσβυσε και πάλιν το φάντασμα. Κι' έπηκολούθησαν τα γεγονότα της Κροατίας.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Πώς να καθαρίζετε τα γάντια σας.

Τα δερμάτινα γάντια καθαρίζονται θαυμάσια μ' ένα είδος ζύμης τήν όποιαν παρασκευάζουμε με τα κατωτέρω ύλικά:

165 > υδροχλωρ. ποτάσσα
10 > αρμονία
100 > νερό.

Όλα αυτά τ' ανακατεύουμε έπι μισή ώρα έως ότου σχηματισθί ένα είδος ζύμης. Στη ζύμη αυτή εμβαπτίζουμε ένα κομματι από φανελλα και τριβουμε τα γάντια.

— Πώς διακρίνονται τα δηλητηριώδη μανιτάρια.

Γιά να δεισθούμε έντελώς ότι τα μανιτάρια μας δεν είνε δηλητηριώδη και επικίνδυνα, τα οραούμε μέσα σε μια χυτρα μαζί με μισο κρομμυδι καυσαρισμένο.

Αν το κρομμυδι παρη φαιο, ή μαύρο, ή γαλαζίο χρώμα, αυτο σημαίνει ότι τα μανιτάρια μας έχουν δηλητήριο.

Αν το κρομμυδι δεν άλλαξη το χρώμα του, αποδείξει ότι τα μανιτάρια μας είνε καταλλήλιστα γιά φαγητό.

— Πώς εφλουδίζονται εύκολα τα μήλα.

Αν θέλετε να εφλουδίσετε τα μήλα σας μ' εύκολια μεγάλη, χωρίς να λερωσετε και πολυ τα χέρια σας, βάλετε τα μέσα σε όραιο νερό. Αφήστε τα εκεί ένα ή δυο λεπτά της ώρας. Άμα τα ογαλετε να λήγτε ότι η φλούδα βγαίνει θαυμάσια με πολυ μεγάλη εύκολια.

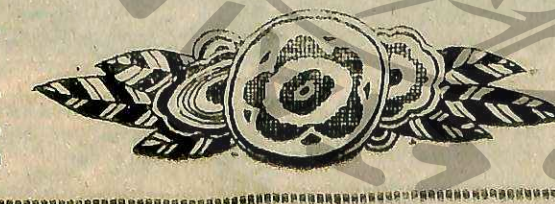
στο σκοτάδι και τη σιωπή της καμαρούλας.

Όταν επρόκειτο να γίνη ο ευρωπαϊκός πόλεμος, ή άρπαγη έκείνη τόσο πυρκαϊώθηκε, που φωτίστηκε όλο το μέρος, σάν να ήταν πυρκαϊά. Καί αφού έφεζε αρκετή ώρα, όγνηκε το μυστηριώδες φάντασμα και τήν έσβυσε.

Όταν επρόκειτο να πεθάνη ο βασιλεύς Πέτρος, πάλι άναψε ή άρπαγη, άλλα δεν όγνηκε το στοιχείο γιά να τήν σβύση.

Από αυτό και από κάτι άλλα συμπεραίνον ότι ο Ισκιος που βγαίνει και σβύνει τήν άρπάγη, που τήν άνάβει το κακό που έρχεται κατά των Σέρβων, ή κατά της βασιλικής οικογενείας των, προλαμβάνει μεγάλα δυστυχήματα γιά τόν τόπο και τους ήγεμόνας του.

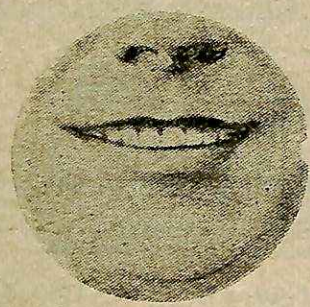
Η άρπάγη άναψε και πάλι πρό 2-3 μηνών, άλλα τήν έσβυσε και πάλιν το φάντασμα. Κι' έπηκολούθησαν τα γεγονότα της Κροατίας.

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣΤΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Ομιλεί ο διάσημος φυσιογνώμης Δεκλέρκ. Τα στόματα των μεγάλων καλλιτεχνίδων. Τα γυναικεία χείλη μεταβάλλονται αναλόγως της ζωής που κάνουν. Όλων των ειδών τα γυναικεία χείλη.

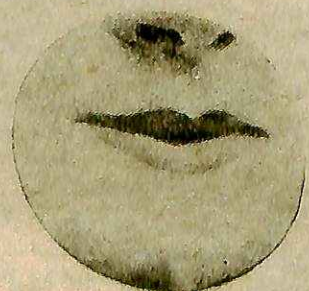
Σιμόν Ζιράρ

Οι φυσιογνώμιστα προκειμένου περι γυναικών προσέχουν ιδιαίτερα στο στόμα. Τίποτε δεν προδίδει τον χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία τους όσο τα χείλη, που αποτελούν άλλως τε ένα από τα περισσότερο προσελκυστικά την προσοχή μάχη του γυναικείου προσώπου. Αυτό οφείλεται στο ότι το στόμα εινε εξαιρετικά ευαίσθητο στις αλλαγές και τις αλλαγές της έκφρασης, που οφείλονται στις ήπιες επιδράσεις, στις περιπτώσεις και στον τρόπο εν γενεί της ζωής.

Εναν άνδρα εινε δύσκολο να τον καταλάβει κανείς από το στόμα. Γιατί το αρχικό του σχήμα δεν μεταβάλλεται πολύ. Και αυτό εξηγείται γιατί ο άνδρας, δεν φανερώνει πάρα πολύ ούτε τη χαρά του, ούτε τη λύπη του, και το στόμα του μένει κάπως ακίνητο. Γενικώς άλλως τε δεν μεταβάλλεται αισθητώς η ιδιοσυγκρασία του.

Αλλά η γυναίκα εινε ευμετάβολη. Η ιδιοσυγκρασία της εινε παθητική. Τό περιβάλλον, ή νέα ζωή που υποχρεώνεται να κάνει από τη συμβίωσή της με έναν άνδρα, ακόμη και τα επιπολαια αισθήματα που την παροτρύνουν να λίγων καιρό σαν πραγματικά πάθη, ή διαβατικές λύπες που της στοιχίζουν εν τούτοις άρκετα δάκρυα και πόνο της ζωής, επηρεάζουν στην διαμόρφωσή της. Και το στόμα που εινε το πιο ευκίνητο μέρος του προσώπου και που παρακολουθεί τόσο πολύ το ξεσπάσμα των συναισθημάτων της, ώστε να τα φανερώνει πολύ συχνά μόνον αυτό, γίνεται ο καθρέφτης της καταστάσεώς της.

Ο μεγάλος φυσιογνώμης Ζουλιέν Δεκλέρκ, έκαμε παρατηρήσεις επί των στόματων διασημών γαλλίδων ηθοποιών, για να δώσει τους γενικούς τύπους διαφόρων ιδιοσυγκρασιών, χαρακτήρων και ψυχικών καταστάσεων. Και μολονότι, όπως γράφει, δεν ήτο εύκολο ν' αποκαλύψει κανείς τα βάθη της γυναικείας ψυχής, που ούτε αυτή ή ίδια δεν έχει συνήθως συνείδηση αυτής, εν τούτοις μαντεύει κανείς αρκετά από το γυναικείο στόμα. Ένα γεγονός έκαμε έντονο στον Δεκλέρκ. Ότι κανένα από αυτά τα στόματα των ηθοποιών δεν εινε μικρό. Τό μικρό στόμα φανερώνει σχεδόν πάντοτε δειλία και ή θηλοποιό δεν θά ήταν ήθοποιό αν ήσαν δειλές. Αυτό έννοείται δεν τις έμποδίζει να ύφι-

Ρεζάν

στανται κι' αυτές ζωηρή την επίδραση των έντυπων και των γεγονότων της ζωής τους, που άποτυπώνεται τόσο προδοτικά στο στόμα. Έκείνο που παρατήρησε επίσης εινε ότι σε κανένα από αυτά τα στόματα δεν εύρηκε την έκφραση που φανερώνει την αληθινή άριστοκρατική, αυτό που λέγεται ν' άδον τον κόσμο με τον γαλλικό όρο ντιστεγνισιόν. Και ο φυσιογνώμης πιστεύει ότι δύσκολα μια ντιστεγνισιόν γυναίκα θά γινόταν ήθοποιός. Γιατί δεν θά μπορούσε να κάνει τις θύσεις της λεπτότητας και της επιφυλάξεως στη ζωή και του τάκτ που επιβάλλει το θεατρικό επάγγελμα στη γυναίκα.

Δημοσιεύουμε τις εικόνες μερικων στόματων με τις παρατηρήσεις, όπως τις έκαμε ο διάσημος φυσιογνώμης.

Σάρα Μπερνάρ.— Σ' ένα προφίλ πορτραίτο της Σάρας Μπερνάρ σε ηλικία είκοσιεσσάρων ετών είδα ένα στόμα λιγνά φουσκωτό, με τό έναν χείλος άρκετά λεπτό και τό κάτω πολύ παχύτερο. Εινε τό στόμα της γυναικός που προσπαθεί να κρύψει τη φιλοδοξία της ή όποια εινε θηροδοξία ηλιάρια, βία και σκληρότητα. Δεν προδίδει καθόλου φύσιν στοργικήν. Αργότερα τό στόμα αυτό έγινε πλατύσαρ και φαινόταν συχνότερα μισάνοιχτο παρά κλειστό. Η φιλοδοξία ίκανοποιήθηκε θριαμβευτικά, τό πάθος εινε ολοφάνερο και ή αρχική σκληρότης κρύβεται σ' ένα χαμογέλο στο όποιο συνυπάρχουν ή ευφρόνηση, ή βιασύνη και ή τυραννικότητα. Στόμα άκόρεστο.

Τασσαντί.— Στόμα που δείχνει πάρα πολύ πάθος, και άκοιβάστερα δίχως των χαρών των αισθήσεων. Αυτό τό στόμα δεν μπορεί να κρύψει έκείνο που θέλει, και όμως δεν εινε καθόλου κρυφό. Δεν φανερώνει τρυφερότητα. Αλλά όσταν από την έκρηξη του πάθους δεν ακολουθούν τό τρυφερά αισθήματα, στόμα γυναικός κρυμμένης για δύνατον, έρωτας.

Ρεζάν.— Παρατηρήσατε ότι τα χείλη της Ρεζάν εινε καλύτερα σχηματισμένα, με πιο λεπτές γραμμές στις γωνίες, και λιγότερο φουσκωτά από τα χείλη της Τασσαντί. Βέβαια αυτό τό στόμα δεν δείχνει φρονιμάδα, αλλά φανερώνει μια ιδιοσυγκρασία χαρινοειδή, θαυματική, φλόαση, με θέληση που έκδηλώνεται έσκι στις σχέσεις της.

Μπλάνς Πιέρσον.— Στόμα κλειστό, μεγάλο, χωρίς σχέδιο, χωρίς να προδίδει τίποτε ή ιδιαίτερο, έκτός από κάποια διάθεσι επιβολής. Η γυναίκα των άστικων τάξεων, ή καλές μητέρες, ή προσκλημένες στο συμπόριον τους, που έβρουν να έμψυχίζονται στον κόσμο, εχάριστες στην άνάγη έμουν στόματα τέτοια

είδους. **Ρόζα Μπρούκ.**— Η Ρόζα Μπρούκ φαίνεται από τό στόμα της πως εινε πολύ χαριτωμένη, αλλά πρόσωπο κοινό που αφήνεται στην άγανη κι' εινε δεν αγαπά. Στις έρωτικές της σχέσεις έχει τάκτ και έξρει την τέχνη να ξεγλυστρά ήσυχια, όπως και να προσελκύη. Τό στόμα της εινε έρωτικό, αλλά και άγιστικό.

Μάρθα Μπραντί.— Στόμα για φίλημα, ήδυκαθές και με καρίστια. Στόμα γυναικός γοητευτικής που της άρέσουν τα χάδια και που μόνον αυτά μπορούν να της άρκεσουν. Ψυχολογία γάτας που χαϊνέται αλλά έξρει και πότα να δείξη τα νύχια της. Έχει περισσότερη χάρη παρά δύναμη.

Ζαν Αδίν.— Αυτό τό στόμα με τό λίγο έκχοντα χείλη εινε τρομερό. Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα χαρακτήρα μαλακό, καλής συνειδήσεως, έξοχης γυναικός. Τέτοιο στόμα έχουν ή γυναίκες που τα αισθήματά τους δεν έχουν παραφορές, εινε ήσυχοντα να παρα-

παθητικές και άφηνονται να παρασώνται. **Έμμα Καλβέ.**— Εινε τό στόμα γυναικός φλογερής, με αισθήματα βαθιά και διαρκή. Η γυναίκα που εινε προικισμένη με τό σαρκώδες αυτό στόμα εινε ηλιάρια, τυραννική, έκδηλη. Κάνουν σκληρά σ' έκείνον που αγαπούν. Αποσιώνονται όμως χωρίς όρια γιατί σ' άβάθος έχουν καλή καρδιά.

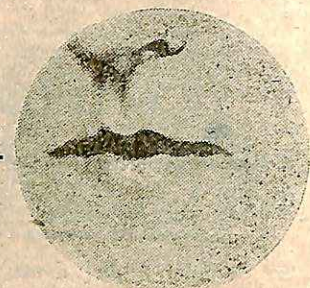
Ροζίτα Μορλ.— Εινε ένα στόμα με έκφραση ευχάριστη, ένδοξη και με όμοια επιφυλακτική. Οι άποτομοί τροποί δεν άρέσουν στη γυναίκα που έχει τέτοιο στόμα. Άνευθύνεται περισσότερο στο πνεύμα παρά στις αισθήσεις. Αυτό τό στόμα που έχει τόση λεπτότητα δείχνει κάποια τάση στη μελαγχολία και στην απογοήτευση.

Υβέρ Ζιλμπέρ.— Στόμα μεγάλο με χείλη λεπτά. Δεν δείχνει πάθος. Φανερώνει γυναικεία που χωρίς να εινε έρωτική αγαπεί την παρσία της και έχει πνεύμα αλλά εινε φλόαση.

Δαντέ.— Εινε στόμα που δείχνει κάποια διαστροφή, αλλά γίνεται ήσυχοντα και ήδυκαθές όταν θέλει.

Μιλν Μέρ.— Τό χαμογέλο της πλησιάζει σχεδόν στο γέλιο. Μοιάζει με χαμογέλο χαρινοειδούς που έλβετο βάθος, αλλά χαμογέλο γιατί έτοι πρόπει. Όση δυστροπία κι' αν δείχνη αυτό τό στόμα, εν τούτοις φανερώνει γυναίκα που κατακτάται με την αισθηματολογία.

Σιμόν Ζιράρ.— Εινε ή γυναίκα που έσπαται με τό παραμικρό σ' έμψυχιστο γέλιο έκεί που άλλες χαμογελούν. Δεν δείχνει καμιά λεπτότητα από τό στόμα. Άπεναντίς, παραρρητά κάποια ταπεινή προέλευση. Αλλά εινε στόμα γυναικός αγαπής

Μπλάνς Πιέρσον

που καμιά φορά της άρέσουν και τα μαλάματα.

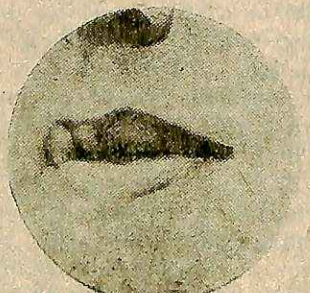
Κλεό ντε Μερνόν.— Είχα ήδη τό στόμα της Κλεό ντε Μερνόν παλαιότερα. Ήταν πλατύ, άκόρεστο, περλεργό. Σήμερα δεν εινε παιδ τό ίδιο. Εινε κλεισμένο, σφιγμένο σχεδόν σαν ένός προσώπου που έχει κρυφά και ίκανοποιηθή και δεν έχει παιδ τίποτε να μάθη. Ύπάρχει μια κούραση και μια άρχη άποκαρώματος σ' αυτό τό ήδονικό και ώραιο στόμα.

Ρόζα Καρόν.— Στόμα μεγάλο με χείλη ένωμένα και άδύνατα. Γυναικα περισσότερο ίκανή για τη φίλια παρά για τον έρωτα, προικισμένη με ένεργητικότητα και με θέληση, γεμάτη υπεργηγία και άπληστια. Έπί πλέον αυτό τό στόμα εινε από τα σπάνια που δείχνουν ντιστεγνισιόν. Θά μπορούσε κανείς να πη ότι ή Ρόζα Καρόν εινε ήθοποιός εκ τύχης και ότι ή έξάσκησις ένός φυσικού δώρου φωνής, την έφερε σ' ένα στάδιο για τό όποιο δεν εινε κωμωμένος ο χαρακτήρας της.

Ζαν Γκρανιέ.— Στόμα έρωτικό. Η γυναίκα που έχει τέτοιο στόμα παρ' όλη τη βαθειά της λατρεία εινε διαρκώς έτοιμη για μαλάματα. Η ήλεια της την έκθέτει στον πόθο της έκδηλωσης. Και όσο εινε γοητευτική όταν αγαπά, τόσο εινε δυσάρεστη όταν πύση ν' αγαπά. Δεν εινε εν τούτοις φίλη πολύ έκπικίνδυνη.

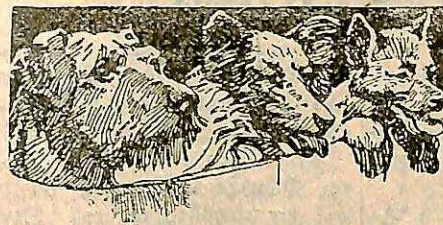
ΤΙ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ Η ΚΙΝΑ

Η Σινική αυτοκρατορία περιλαμβάνει: 1300 ποταμούς και 175 λίμνες, 2581 πόλεις, εκ των οποίων ή 581 εινε α' τάξεως, χωριά δέ και κομποπόλεις αναρίθμητα. 3500 φρούρια έκτός από τα φρούρια του περιγύρου μεγάλου τείχους, τα όποια άνέρχονται και αυτά εις τον σείαστόν αριθμόν των 3000. Η άπείραντος και άχανός Σινική περιλαμβάνει όμοιως 312 περίφημες βδλιοθήκες, 800 μουζεία, 40 αυτοκρατορικά άνακτορα και 17.604 μεγάρα δημόσια άρχων.

Τασσαντί

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΚΑΠΙΣΤΡΙ

(Τουρκικό, παραμύθι)

Μιά φορά κι' έναν καιρό κι' εινε παλιό ζαμάνι, γίνηκε διοικήτης στη Βασσόρα ο Σειτής Μεμέτ, νέος όμορφος και ζωηρός, μά άπειρος άρχμα για τη δουλειά που ανέλαμβανε.

Στό μεγάλο παλάτι που κληρονόμησε από τον πατέρα του ο νέος Σειτής, έμενε ως συμβούλας ο Χασάν-Άγας, ένας πολύ έξυπνος και σοφός γέρος. Ο Μεμέτ τον κράτησε κοντά του και είχε δίπλα, γιατί ο Χασάν-Άγας έζηνα όλόκληρα χρόνια πάντα φάνηκε χρήσιμος και πολύτιμος σύμβουλος στον πατέρα του. Είχε πέτρα του κόσμου μεγάλη και ήξευρε καλά τους ανθρώπους και τα πράγματα.

Ο Χασάν-Άγας αγαπούσε πολύ το Μεμέτ, τον αγαπούσε σαν παιδί του, γιατί έκείνος τον μάλασε στην άγκαλιά του. Γι' αυτό και δεν άφινε καμιά περίπτωση που να μην τον συμβουλεύη τι πρέπει να κάνει και τι πρέπει να μην κάνει. Ο Χασάν με τό γεροντικό του, τό πολύπειρο μάτι, έβλεπε πως ο Μεμέττης άγαπούσε πολύ τις γυναίκες—ήτανε νέος και ώραιο—και γι' αυτό έκανε ότι έκείνος του ζήτησαν. Μιά από τις οδαιλίσκους του μάλιστα, ή Άϊσέ που ήταν όμορφη σαν τα κρία τα νερά του Διδά-νου, με κατάμαυρα μακρά μαλλιά και παιχνιδιάρικα μάτια, τον είχε ξετρελλάνει σ' αληθινά.

Τά έκλεπεν αυτά ο Μεμέττης και επειδή δεν ήθελε τον Σειτή της Βασσόρας, που τον τρίμαντό-σοι άρχοντες και τόσοι στρατηγοί, να τον παύση στα δάκτυλά της μια γυναίκα, τον έβρισκε μιά μέρα μοναχό και άρχίζει να τον συμβουλεύει.

— Μεμέτ-έφέντη, παιδί μου, άκουσε κάτι που θά σοφ πώ, κάτι που μου διδάξαν τα πολλά μου χρόνια και τα άσπρα μου μαλλιά. — Τι τρέχει, Χασάν-Άγας; — Ο Χασάν-Άγας ήξευρε ότι τα φρόνιμα και τα σοφά του λόγια θά πύχαιναν χαμένα μπροστά στα μαργιόλικα μάτια της Άϊσέ και άρχισε με τρόπο.

— Ο Μεμέτς του έδωσε θάρρος. — Λέγε, Χασάν-Άγας, λέγε, έκδοσε σαν γιαταγάνι ή ματιά του, σέχω τα λόγια σου.

— Ο Χασάνης άπηρε τότε θάρρος. — Μεμέτ έφέντη, τά χρό-

νια μου με διδάξαν να έρω καλά τι εινε ή γυναίκα. Όσο ένας άνδρας την αγαπάει περισσότερο, τόσο έκείνες γίνονται πιο σκληρές και πιο περήφανες και παίρνουν άπάνω τους μια τέτοια έξουσία, που ο άνδρας, τό τελειότερο πλάσμα του Θεού, ο άφέντης όλων των πραγμάτων, γίνεται ένα κουρελάκι στα χέρια τους χωρίς δύναμη και έξουσία. Μεμέτ-έφέντη, πρόσχε τις γυναίκες. Ένας άνδρας, ένας Σειτής μάλιστα του τόπου μας, πρέπει να εινε άρχοντας σε όλους και όχι στους άνδρες και δούλους στις γυναίκες...

Τά λόγια αυτά του Χασάν-Άγας, τά άκουσεν και ή Άϊσέ, που ήταν κρυμμένη πίσω από ένα παραπέτασμα της πόρτας.

— Έννοια σου, έλεγε, και θά σοφ τον σιάζω έχω αυτόν τον μοιρολόγο—και τά μάτια της, τά ώ-ρατα μάτια της άστραφαν.

Και άμέσως έπηρε και ζήτησε την άδεια του αγαπημένου της Μεχμέτ δια να παύξη ένα παιχνίδι αυτού του ξεχωριστού «Βεχίλ-χάρτζης» του. Κ' ο Σειτής της τό επέτρεψε.

Πήγαινε και την εύρισκε κρυφά...

— Από την ώρα έκείνη ή Άϊσέ ή όμορφη νεράιδα της ανατολής, άρχισε να κάνει γλυκά μάτια στον Χασάν-Άγας.

Στην άρχή ο γέρος δεν κατάλαβε τίποτε, όταν τό κατάλαβε δεν ήθελε να τό πιστέψη και όταν τό έπιστέψε, τό πιστέψε για σωστά ότι ή Άϊσέ... τον αγαπούσε.

Άρχισε να θυμάται τα παλιά του, που μιά φορά ήτανε νέος και αυτός και έβρισκε τό όίμα του και έκδοσε σαν γιαταγάνι ή ματιά του. Έτσι ο γέρος την άγάπησε τον πονηρή Άϊσέ, πήγαινε και την έβρισκε κρυφά στο διαμέρισμά της και στο τέλος γίνηκε σκλάβος της.

Μιά ήμερα τον ρώτησε άξαφνα ή Άϊσέ, κυττάζοντας με τά ώ-

ρατα και φλογερή της μάτια, μέσα στα δικά του.

— Αλήθεια, Χασάν άγας, με αγαπάς;

— Ο γέρος δεν ήξευρε τι όρκο να της πρωτοκάμνη γι' αντήβειαιώσαν.

— Αν σ' αγαπώ; Αν σ' αγαπώ;

— Άϊσέ μου, για σένα είμαι έτοιμος να κάμω ότι κι' αν μου πής.

— Η Άϊσέ γέλασε με ένα γέλιο πονηρό.

— Δεν σε πιστεύω.

— Δεν με πιστεύεις; Σοφ όρ-κίζομαι στα έκχοντα χρόνια, στο κεφάλι μου, πως ότι με διατάζει θά τό κάνω.

— Εύκολο πράμα να καταλάβω πόσο κι' αγαπάς, έπεν ή Άϊσέ και έφερεν ένα καπίστρι.

— Τι ειναι αυτό;

— Καπίστρι, Χασάν—Άγας μου. Άκου με, για να καταλάβω αν με αγαπάς, θά σοφ πώ πό-ρσω αυτό τό καπίστρι στο στόμα, και θά σε καταλάβω αν με αγαπάς.

— Άλλά πως ήρθατε στον τόπο μας, κύρ-γιατρέ; τον ρωτά ο παμπόνηρος χωριάτης.

— Πεζός, άπάντα ο περιπλανώμενος γιατρός.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

Ξεις, τί πράγματα του Στανά, εινε ή γυναίκα; Σάν την αγαπάς, σε καταλιεύουνε!...

ΧΑΤΖΗ-ΟΣΜΑΝ-ΟΓΛΟΥ

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η μητέρα μιάς πενήντάρας κυρίας πέθανε σε ηλικία όγδόντα πέντε χρόνων.

Μιά φίλη της προσπαθεί να την παρηγορήσει:

— Τι να γίνη; της λέει Σκληρά άπόλεια, άλλ' άνεπανόρθωτος.

— Εινε έκατό φορές σκληρότερη απ' όσο φαντάζεσαι. Όταν ζο'σε μπορούσα τουλάχιστο να λέω: «μαμά» κι' αυτό μ' έκανε κατά είκοσι χρόνια νεώτερη.

— Δεν πειράζει, αγαπητή μου, τώρα θά σε συμπαθούν περισσότερα και θά σε λένε: Τό όρφανό.

Η πενήντάρα κυρία άμέσως παρηγορήθηκε και τά δάκρυά της έπαιψαν...

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

— Τότε λοιπόν να φύγετε άμέσως. Άν είχατε έφευρε τό φάρμακο που λέτε, θά σας κουδάλουσε άμάς με έκη άλογα.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Σήμερα θ' ασχοληθούμε με μερικώς λεπτομέρειες της τελευταίας μόδας, η οποία είναι άκρως σχεδόν άγνωστη, γιατί τώρα μόλις ελάνθασαν στο Παρίσι. Σε λίγο όμως θα τις ιδούμε να επικρατούν και εδώ, στα φθινοπορινά μας φορέματα.

Τα τελευταία λοιπόν χαρακτηριστικά φορέματα που ελάνθασαν οι μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι, τα οποία γίνονται από διάφορα υφάσματα μάλλινα και μεταξωτά, γαρνίζονται από πάντων με βελούδο. Το βελούδο άνωμαθιστά συνήθως τη γούνα στο γιακά και στα μανίκια των επανωφοριών και συμπληρώνει τα φορέματα με βολάν και με παν.

Πολλά επανωφορία επίσης έχουν και πελερίνα πίσω στην πλάτη καμμένη από βελούδο ή και από το ίδιο το ύφασμα του επανωφορίου. Επίσης μερικά επανωφορία από μαλακό ύφασμα γαρνίζονται με σειρές από σουρτές, κάτω από τους γοφούς, και στα μανίκια κάτω από τους αγκώνες.

Θα ιδούμε ακόμη έφτες και επανωφορία μεντημένα στις τσέπες, στο κάτω μέρος των μανικιών, και γύρω στο γιακά.

Τα μεντήματα αυτά σχηματίζουν πολλές φορές άρπιασμα, ενώ το επανωφόρι είναι κομμένο ίσιο. Σχολίασμοί τα μανίκια είναι μεντημένα από τον αγκώνα ως κάτω.

Όσο για το σχήμα των φθινοπορινών επανωφοριών ας μιλήσω και άλλοτε: είναι ίσια πίσω, και το φάρδος πέφτει όλο προς τα εμπρός. Τα επανωφορία και η φούστα γαρνίζονται ακόμη κάτω στη μορφοτόρα και με μπάντες από δέρμα.

Πολλές φούστες γαρνίζονται με δυό άνω παννών. Το ένα που είναι μικρό πηγαίνει άριστερά και το άλλο που είναι μεγάλο δεξιά, στο πλάι. Επίσης ο συνδυασμός δύο χειρμάτων είναι πολύ της μόδας.

Θα ιδούμε π. χ. φορέματα μαύρα με άσπρα μανίκια και άσπρη πλάτη, ή φορέματα μπλε-ροζά, με γαλάζια μπλε-ροζόν. Η ακόμη, φορέματα με έγκρουστέ με καφέ.

Θα ιδούμε το φθινόπωρο και πολλές τουνίκι διπλές και τριπλές. Επίσης ή τρίγωνες ντενούν και έγκρουσταιόν θα είναι σε λίγο πάρα πολύ της μόδας, καθώς και τα τρίγωνα τα σχηματισμένα από πικνές βελονίες.

Θα ιδούμε ακόμη άρπιασμα μακριά πίσω στην πλάτη, και κοντά εμπρός.

Τα γκοντέ, τα βολάν και ή πιάτες θα γαρνίζονται. Τα πουά θα φορούμε φορέματα με πιάτες, το βράδυ δε και το άπογευμα φορέματα με γκοντέ και με βολάν.

Τα από σατέν φορέματα γαρνίζονται με σειρές από κρυστάλλινα κομμάκια, καθώς φαίνεται από το τελευταίο Παρισιανό μοντέλο, τα δε φορέματα από μαύρο βελούδο γαρνίζονται με ζώνη με δέμα χρυσό.

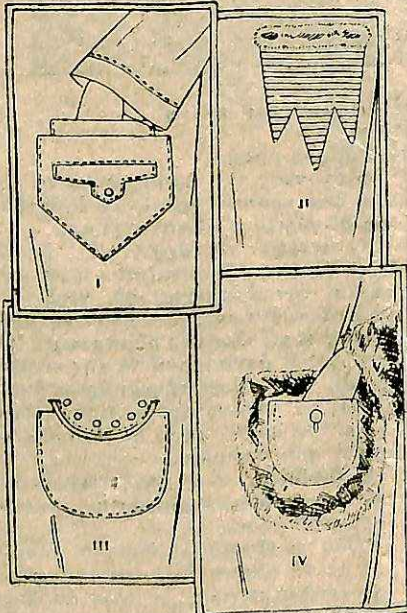
Επίσης και ή δασύς θα φορεθεί, αλλά πολύ πιο πλατιά, και θα προσαρμοζώνται στο πλάι του ντεκολτέ, δεξιά ή αριστερά. Αν θέλετε όμως τις δένετε γύρω στο λαιμό ή τις δένετε πίσω ή εμπρός, ή τις συγκρατείτε στη ζώνη ή ένα κομμάκι. Κάποτε ή δασύς προσαρμόζονται κάτω από μανίκι, ή στη ραφή του ώμου, ή πίσω στο μέσον της πλάτης. Τότε την κρατάτε

ΓΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Δύο πολύ όμοια φθινοπορινά φορεμάκια για νέα κορίτσια. Το πρώτο φόρεμα είναι από λαινό και σχηματίζεται στη μέση και στους γοφούς ένα είδος κορσέ με τις πιάτες. Η φούστα είναι σουρωτή εμπρός. Το δεύτερο είναι επίσης από λαινό και γαρνίζεται στο λαιμό και στη ζώνη με φουλάκι έμπροσθεν. Η φούστα είναι όλη με πιάτες.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η τσέπες θα συνεισδίνουν πολύ έφτες στα επανωφορία.

Ιδού τέσσερα διάφορα σχέδια. Η πρώτη τσέπη είναι διπλή και γαρνίζεται με βελονίες, ή δεύτερη γαρνίζεται με σουτάς ή με νεβύρι και με γούνα στην άκρη, ή τρίτη, ή οποία είναι πολύ πρακτική, κλείει σαν τσάντα και γαρνίζεται με βελονίες και με κομμάτια και ή τέταρτη έχει γούνα γούνα και κλείει με ένα κομμάτι.

ή την στερεώνετε όπως ας δούμε, δεν φαντάζεστε πόση χάρη δίνει ή λεπτομέρεια αυτή, ή τόσο απλή στη γυναικεία ολιούετα. Σπανίως

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

Φόρεμα από μάλλινη ποπελίν, γαρνισμένο με μπάντες από το ίδιο ύφασμα, έγκρουστέ στην μπλούζα και στη φούστα, ή οποία γαρνίζεται και με πιάτες άριστερά.

ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΤΕ ΛΕΠΤΕΣ

Μπλούζα για παχιά κυρία με σταυρωτό γιακά, ο οποίος μακραίνει και λεπτύνει τη σιλουέτα. Μικρές πιάτες στους ώμους φέρνουν το φάρδος εμπρός.

ή δασύς είναι μονόχρωμη. Ντουμπλάρεται συνήθως με ύφασμα αντίθετου χρώματος, ή και με ύφασμα έμπροσθεν. Σε φορέματα από

λεπτά υφάσματα ή δασύς γαρνίζονται και με δαντέλλες και με μεντήματα.

Συχνά το φάρδος των φορεμάτων πέφτει όλο προς το ένα πλάι με σουρτές, πιάτες, ή με πυκνές νεβύρι.

Πολλά κορσάκια είναι πίσω μόνο μπλουζών, και έμπροσθεν ίσια με ζώνη. Το μανσόν, όσο και αν μικροί Οίκοι μόδας προσπαθήσαν πέρυσι και προέβλεπον τον χειμώνα να τον κάνουν πάλι της μόδας, δεν μπόρεσαν να επικρατήσουν ως το τέλος. Το ίδιο φαίνεται ότι θα γίνει και έφτες.

Τελείωσε. Το μανσόν δεν συμβιβάζεται με την έποχή μας, και δεν πηγαίνει με θόλου με τις μοντέρνες σιλουέτες.

Είνα μάλλον ένοχλητικό και ακαταίσθητο, καταντά ένα βαρύ φορτίο, που έμποδίζει τις κινήσεις μας, τώρα που ή μόδα μας θέλει όσον το δυνατόν οβέλες και με άπλετες γοαρές.

Το μανσόν ταίριαζε μόνο με τα μακριά και πλατιά φορέματα του παλαιού καιρού. Ναι, αλλά, τί θα γίνουν τα τρυφερά χεράκια των κυριών που κρύνουν τον χειμώνα μόνο με τα γάντια; Πώς θα προφυλαχθούν από το πολύ δυνατό κρύο.

Έννοια σας, και ή μόδα προνόησε γι' αυτό. Οι συνεισδίνουνται πολύ έφτες ή τσέπες πλατιές και πρακτικές ώστε να χωρούν όχι μόνο τα χέρια μας αλλά και τα διάφορα μικρά άξεσουάρ της τουαλέτας μας. Έτσι δεν θα έμιασε άναγκασμένες να κρατούμε και τσάντες.

Στην έποχή μας, έποχή των σπόρ, το βάλεμο των χειρών μέσα στις τσέπες προσδίδει μία χάρη λίγο άρρενωπή αλλά συγχρόνως και πολύ άφελή στις γυναίκες.

Θα ιδούμε λοιπόν ζακνέτες και επανωφορία γαρνισμένα με τσέπες διαφόρων σχημάτων και στολισμένες με διάφορες γαρνιτούρες. Θα ιδούμε τσέπες γαρνισμένες με γούνα, άσορι με την γούνα του γιακά, και των μανικιών, τσέπες κομμένες σε σχήματα διαφόρων τρίγωνων, και δαντελλωτές γύρω, γαρνισμένες με σουτάς ή με γκολόν, ή ανάλογως του επανωφορίου και της γαρνιτούρας του.

Θα ιδούμε και διπλές τσέπες που θα κλείουν από έπάνω με ένα κομμάτι από το ίδιο ύφασμα όπως οι τσάντες, και με ένα ή περισσότερα κομμάτια.

Τα κομμάτια αυτά θα είναι συνήθως μεταλλικά ή και άσορι με τα κομμάτια του επανωφορίου.

Οι τσέπες αυτές θα έχουν φόδρα όμοια με τη φόδρα του επανωφορίου. Σε πολυτελή επανωφορία τσέπες γαρνισμένες γύρω, πλατισμένες δηλαδή με γούνα άρκετά πλατιά έχουν φόδρα από χρυσό ή άσπρη λακέ και κάποτε από δέρμα του αυτού χρώματος με το επανωφόρι.

Έτσι λοιπόν οι τσέπες οι οποίες είχαν εξαφανισθεί τόσο χρόνια από τα επανωφορία μας, θα επανέλθουν έφτες, αλλά πολύ πιο κομψές και πρακτικές συγχρόνως.

Η Μονταίν

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Εάν το χέρι σας είναι κόκκινο και αυτό συμβαίνει σε πολλές νοικοκυρές που εργάζονται πολύ και που από πάντων αναγκάζονται να τα βυθίζουν συχνά σε ζεστό νερό - τριβέτε τα δυό φορές την ήμέρα με χυμό λεμονιού και κρατάτε τα τις ώρες που ξεκουράζεστε ψηλά, έπι άρκετά λεπτά όσο μπορείτε να τα κρατάτε.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ," ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εις τα καλύτερα Καταστήματα 'Αθηνών, Πειραιώς και 'Επαρχιών Κρέπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρέπ-Σατέν, Κρέπ-Φάιν, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Προς διάκρισιν της γνησιότητος των φέρουν εις τις παρυφάς (οθύναν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Τα καλύτερα κασμήρια τα όποια έφθασαν μέχρι σήμερα στην 'Ελληνικήν αγοράν είναι της μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΕ

κατασκευάζονται με την τελευταίαν λέξιν της άγγλικής μηχανικής τέχνης

ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΙΣ ΑΦΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Οδός Βύσσης (έναντι Χρυσήσπηλαιωτέρας)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο μόνος τρόπος γὰ νὰ παράσχετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶναι νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στήν ἐξοχή, σὲ ταξείδια, στὲς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἢ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶναι ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἑξέως τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὲς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΑΛ ΦΑΝΤΑΣΜΑ (Σελίδες μετ. σχημ. 540. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 60 ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐκτείνεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πόλεμον ἐνδὲς εὐγενούς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα ποίησις.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΗΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 30 ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει κατὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰ τὴν ἰδιομορφίαν εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημαίωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧσων μυθιστορημάτων ἀπερρίσθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	Α ΠΕΡΙΠΕΤΕ ΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΜΗΤΓΚΕΡ ΠΟΝ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑωστ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπεται τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου καλεῖται σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειότερων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΜΟΡΗ ΡΤΕ ΜΕΛΑΝΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὲς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐρατοῦ τοῦ, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ ἀνδρῶν ἀγῶνα ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντίστικον φάλαγγρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, δραματικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΜΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γρεβίλ, ἐκτείνεται μέσα στοὺς κόλπους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΙ ΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμηθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόρκελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΚΕ (Σελ. π. 183. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφεὴ τῶν «Μποέμ». Π ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισι, οἱ ἐρωτὲς των, οἱ φτώχειαι των περιγράφονται μὲ δραματικὴν εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «Μπουκέτου» οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 280 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσιοι διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Ἡ ΑΠΑΘΑΛΟΥΡΙΑ», «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς ἑλίας», «Ὁ ΚΑΡΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαιτέρ-λεικ «Ἡ ΠΡΙΓΚΙΝΙΣΣΑ ΜΑΛΑΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ἡ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ ΑΔΑΦΟΚΗΜΕΝΗ», «Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ὁ ΚΑΛΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΛΛΕΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΖΩΤΑΝΕΡ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «ΕΛΛΕΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΖΩΤΑΝΕΡ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝ», τὰ «ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ», τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΛΛΗΝΕΣ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΜΕΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΕΤΑ», κ.τ.λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «Ὁ ΜΗΛΛΑΡ», «Ἡ ΥΕΛΕΥΤΑΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤ», «ΜΕΣΑ ΑΠὸ ΤΑ ΒΑΘΥ ΤΗΣ ΝΥΧΤΟΣ», «ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ παρ' ἑξῆς «Ἡμερολόγια τοῦ Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 28 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.